

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U ZAVIDOVIĆIMA
Broj: 42 0 P 042473 18 P
Zavidovići, 07.11.2019. godine

Općinski sud u Zavidovićima, sudija Polić Zineta, u pravnoj stvari tužiteljice Karajčić Adise, kći Hazima, iz Zavidovića, ulica Zlatnih Ljiljana bb, koju zastupa punomoćnik Marjanović Franjo, advokat/odvjetnik iz Žepča, ul. Prva broj 78, protiv tuženog Karajčić Đemila, sin Asima, iz Zavidovića, ulica Gazija bb, kojeg zastupa punomoćnik Karahasanović Samir, advokat iz Zavidovića, radi utvrđenja bračne stečevine i isplate po osnovu sticanja bez osnova, v.s. 15.100,00 KM, nakon zaključenja glavne javne rasprave održane dana 09.10.2019.godine, koja se vodila u prisustvu punomoćnika stranaka i tužiteljice, dana 07.11.2019. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

I Utvrđuje se da zajedničku bračnu stečevinu tužiteljice Karajčić Adise, kći Hazima i tuženog Karajčić Đemila, sin Asima, oboje iz Zavidovića, čini: teretno motorno vozilo „Volvo“, broj šasije: YV2F7A5A3LA345542, tip FL 10, godina proizvodnje 1990, motocikl marke „Honda“, tip CX 500, broj šasije GL 500-1007595, jedna peć narodno grijanje „Alfa 9“, jedna peć na čvrsto gorivo „Alfa 7“, jedna ugaona garnitura zelene boje, dio spavaće sobe - krevet i natkasne (komode), dva frižidera „Beko“, jedna mašina za veš „Beko“, jedna mašina za suđe „Beko“, jedan kupatilski ormarić, jedan kauč TDF dječiji, bež boje sa crnim kožnim stranicama, jedan bračni krevet od željeza, crne boje, jedna pokretna klima, jedna sušilica za rublje (veš), „Privileg“, jedan agregat za proizvodnju struje „Einheil“, jedna garnitura koja se sastoji od: trosjeda, dvosjeda i fotelje, svjetlo plave boje, jedno ukrasno betonsko korito za vodu, te se utvrđuje da tužiteljica ima pravo suvlasništva na naprijed opisanim pokretnim stvarima, sa dijelom od 1/2.

II Tuženi je dužan, po osnovu sticanja bez osnova, isplatiti tužiteljici kako slijedi:

- iznos od 3.794,40 KM (tri hiljade sedam stotina devedeset četiri KM i 40 pf), na ime ulaganja koje je tužiteljica izvršila u izgradnju pomoćnog građevinskog objekta, (koja ulaganja su detaljno opisana na strani 8 nalaza i mišljenja vještaka građevinske struke Džaferović Zijada od 27.05.2019.godine), koji se sastoji od drvarnice (šupe) i garaže, koji je izgrađen na nekretnini vlasništvo tuženog označenoj kao k.č. 865 upisanu u ZK uložak br. 904 KO Zavidovići, te
- iznos od 4.868,10 KM (četiri hiljade osam stotina šezdeset osam KM i 10 pf), a na ime ulaganja u dva renoviranja i adaptiranja kuće tuženog koja se nalazi na k.č. 865 upisane u ZK uložak broj 904 KO Zavidovići, koji radovi su pobliže opisani na strani 12 i 13 nalaza i mišljenja vještaka građevinske struke Džaferović Zijada od 27.05.2019.godine, izuzev PVC stolarije na spratu predmetne kuće, odnosno ukupno po ova dva osnova navedena u tački II izreke ove presude, iznos od 8.662,50 KM (osam hiljada šest stotina šezdeset dva KM i 50 pf), sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos, počevši od 10.02.2016. godine, pa do isplate, sve u roku od 30 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

III Odbija se kao neosnovan, preostali dio tužbenog zahtjeva tužiteljice, kojim je potraživala naknadu po osnovu stečenog bez osnova , a na ime postavljanja PVC stolarije na spratu kuće tuženog (pet komada prozora i jedna ulazna vrata) , poblize opisane na strani 13 nalaza i mišljenja vještaka građevinske struke Džaferović Zijada od 27.05.2019.godine, te u dijelu kojim je potraživala od tuženog ½ iznosa kojeg je uložila u nabavku i ugradnju laminata u prizemlje kuće tuženog opisane naprijed , te u nabavku i postavljanje fasade „510“ u prizemlje predmetne kuće tuženog .

IV Tuženi je dužan tužiteljici isplatiti iznos od 553,35 KM, (pet stotina pedeset tri KM i 35 PF) sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos, počevši od 12.06.2018.godine, na ime suvlasničkog dijela tužiteljice od ½, kojeg je imala na teretnom motornom vozilu „Volkswagen“, tip 251, godina proizvodnje 1992, kojeg je tuženi otuđio nakon faktičkog prekida bračne zajednice, te iznos od 577,00 KM (pet stotina sedamdeset sedam KM), sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos počevši od 12.06.2018.godine, do isplate, na ime suvlasničkog dijela tužiteljice od ½ kojeg je imala na pokretnim stvarima koje je tuženi otuđio nakon faktičkog prekida bračne zajednice i to: jedan televizor „Beko „ , jedan kompjuter – laptop HP, jedan kompjuter – laptop „DELL“, jedan kompjuter „Samsung“, jedan plastični bazen Intex za kupanje, sa željeznom konstrukcijom vel. 4x4 m , jedna mikrovalna peć Daewo, jedan aparat za varenje Einhel, jedna pegla za rublje Privileg , te jedan usisivač Aqua Rovus, odnosno tuženi je dužan tužiteljici ukupno na ime otuđenih pokretnih stvari opisanih u tački IV , izreke ove presude isplatiti iznos od 1.130,35 KM (jednu hiljadu stotinu trideset KM i 35 pf), sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos, počevši od 12.06.2018.godine, do isplate, u roku od 30 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

V Usvaja se protutužbeni zahtjev tuženog , te se utvrđuje da je bračnu stečevinu stranka činilo i putničko motorno vozilo marke“ Opel“, tip T98, Monacab, model „Zafira“, godina proizvodnje 2001, reg. oznake T27-E-027, i da je suvlasnički udio stranaka u ovoj imovini bio sa dijelom ½, te je slijedom toga tužiteljica Karajčić Adisa, dužna tuženom Karajčić Đemilu, isplatiti iznos od 1.575,00 KM (jednu hiljadu pet stotina sedamdeset pet KM), kao novčanu protuvrijednost njegovog udjela u navedenoj bračnoj stečevini , sve u roku od 30 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

VI Odbacuje se tužba tužiteljice u dijelu kojim je potraživala naknadu na ime suvlasničkog dijela od ½, na slijedećim otuđenim pokretnim stvarima: trokrilni ormar – dio spavaće sobe, četvorodijelna kuhinja i kuhinjski elementi , smeđe boje, bicikli narandžasto-sivi i crno-crveni, garažni alat: šrafcigeri, gedore, bušilice, brusilice, trimer i kosačica, te posuđe, posteljina i prostirka.

VII Utvrđuje se da je tužiteljica povukla fakultativni (eventualni) tužbeni zahtjev koji je prvobitno bio postavljen u tužbi od 11.06.2018.godine, a kojim je tužiteljica od tuženog potraživala iznos od 16.850,00KM , sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos počevši od podnošenja tužbe do isplate i dio tužbenog zahtjeva u dijelu kojim je tražila da se utvrdi da pmv „Audi“, reg. oznake T84-M-244, broj šasije WAUZZZ4AZNN104839, marke 100, tip C4, god. proizvodnje 1992, čini bračnu stečevinu stranaka.

VIII Utvrđuje se da ukupni parnični troškovi tužiteljice iznose 5.793,05 KM, a ukupni parnični troškovi tuženog iznose 2.384,57 KM, te se slijedom toga vrši procesni preboj parničnih troškova, tako da je tuženi dužan tužiteljici, na ime troškova parničnog postupka, isplatiti iznos od 3.408,50 KM (tri hiljade četiri stotine osam KM i 50 pf), u roku od 30 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

IX Preostali dio zahtjeva tužiteljice i tuženog, koji se odnosi na troškove parničnog postupka, iznad dosuđenih iznosa, odbija se.

O b r a z l o ž e n j e

Tužiteljica je ovom sudu, putem izabranog punomoćnika, dana 18.06.2018.godine, dostavila tužbu, protiv tuženog, radi utvrđivanja bračne stečevine i isplate, po osnovu sticanja bez osnova, koja tužba je kao preporučena pošiljka predana na poštu Žepče, dana 12.06.2018. godine, pa se navedeni dan, shodno odredbi člana 325 stav 2 Zakona o parničnom postupku FBiH, smatra danom predaje pismena sudu.

U tužbi tužiteljica je navela da su tužiteljica i tuženi zaključili brak u Matičnom uredu u Zvidovićima dana 01.04.2003. godine, te da su tokom trajanja braka stekli dvoje zajedničke mldb. djece: kćerku Karajčić Ajlu, rođenu 03.08.2003. godine, i sina Karajčić Adina, rođenog 07.12.2006. godine, te da je njihov brak razveden pravosnažnom presudom ovog suda broj: 42 0 P 029869 15 P od 19.11.2015. godine. Nadalje, tužiteljica navodi da je tužiteljica tokom trajanja bračne zajednice bila zaposlena u više firmi, a da je tuženi bio vlasnik samostalnog obrta-auto prevoznik, te da su tokom trajanja bračne zajednice, zajedničkim radom i sredstvima stekli slijedeću imovinu: putničko motorno vozilo Audi, broj šasije: WAUZZZ4AZNN104839, marke 100, tip C4, godina proizvodnje 1992, registarskih oznaka T84-M-244, teretno motorno vozilo Volkswagen, broj šasije: WV2ZZZ21ZNH011172, tip 251, godina proizvodnje 1992, registarskih oznaka 045-A-361, teretno motorno vozilo Volvo, broj šasije: YV2F7A5A3LA345542, tip FL 10, godina proizvodnje 1990, reg. oznaka K75-A-628, motor „Honda“, peć Narodno grijanje „Alfa 9“, komada 1 peć na čvrsto gorivo „Alfa 7“, komada 1, ugaonu garnituru, zelene boje, komada 1, spavaću sobu, koji se sastoji od trokrilnog ormara, kreveta i natkasne, četverodjelnu kuhinju i kuhinjske elemente, smeđe boje, komada 1, frižder Beko, komada 2, mašinu za veš Beko, komada 1, mašinu za sude Beko, komada 1, I televizor Beko, komada 1, kupatilski ormarić, komada 1, kauč TDF dječiji, bež boje sa crnim kožnim stranicama, komada 1, kompjuter lapotop HP, komada 1, kompjuter lapotop DELL, komada 1, kompjuter Samsung, komada 1, bračni krevet od željeza, crne boje, komada 1, bicikl, narandžasto sivi i crno crvene boje, 2 komada, plastični bazen Intex za kupanje, sa željeznom konstrukcijom, 4 x 4 m, komada 1, garažni alat: šarafcigere, gedore, bušilice, brusilice, trimer, kosačicu, komada 1, mikrovalna peć Daewoo, komada 1, aparat za varenje Einheil, komada 1, peglu za rublje Privileg, komada 1, pokretnu klimu, komada 1, sušilicu za rublje Privileg, komada 1, agregat za proizvodnju struje Einheil, komada 1, usisivač Aqua Rovus, komada 1, garnituru koja se sastoji od trosjeda, dvosjeda i fotelje, svjetlo plave boje, komada 1, posuđe, posteljinu, store, prostirke i ukrasno betonsko korito za vodu.

Nadalje, tužiteljica u tužbi navodi da su stranke tokom trajanja bračne zajednice zajedničkim sredstvima i radom 2 puta adaptirali i renovirali porodičnu kuću tuženog, koja se nalazi na parceli k.č. 865 upisanoj u z.k. uložak broj 904 K.O. Zavidovići i u posjedovni list 794 K.O. Zavidovići, po kulturi dvorište i kuća, te zgrada ukupne površine 545 m², koja se vodi kao vlasništvo tuženog sa dijelom 1/1. Po navodima tužiteljice prilikom prvog

renoviranja izvedeni su slijedeći radovi: od neuređenih prostorija kotlovnice i garaže uređene su dvije spavaće sobe, zatim, u svim prostorijama prizemlja navedene kuće tuženog navučena je fasada „510“, promijenjena su vrata, postavljeni su novi pvc prozori, renovirana su dva kupatila, postavljene pločice u kuhinji i u dva kupatila, razvedena je voda u kuhinji i kupatilima, te je postavljen laminat u svim drugim prostorijama.

Tokom prvog renoviranja kuće vlasništvo tuženog, kako navodi tužiteljica, tužiteljica je podigla kredit u banci na iznos od 5.000,00 KM. Nadalje, tužiteljica navodi da su stranke, nakon poplava koje su bile u maju mjesecu 2014. godine, drugi put renovirali prizemlje porodične kuće tuženog, a da je vrijednost adaptiranja i renoviranja iznosila 15.000,00 KM, te da su tom prilikom postavljene pločice u sve prostorije prizemlja navedene kuće, uz prethodno postavljanje lepenke, ponovo je vršeno navlačenje zidova fasadom „510“, i izvršeno krečenje, te da su stranke prije postavljanja unutrašnje fasade, postavili stiropor na unutrašnje zidove i strop, zatim, se navodi da su stranke ubrzo nakon toga na prvom spratu navedene kuće tuženog zamijenile postojeću stolariju (prozore i ulazna vrata), sa novom PVC stolarijom.

Nadalje se navodi da su stranke tokom trajanja bračne zajednice, zajedničkim sredstvima i radom izgradili novi pomoćni građevinski objekat, veličine oko 8x6 m, na nekretnini tuženog označenoj kao k.č. 865 upisana u z.k. uložak 904 K.O. Zavidovići, poblje opisana naprijed, od temelja (zidanje, žbukanje, postavljanje garažnih vrata i vrata na šupi, te jednog PVC prozora na šupi, te da tržišna vrijednost pomoćnog objekta iznosi 13.700,00 KM, te da su stranke razvele vodu od kuće do garaže, zatim, postavile ukrasno korito za vodu, izlile novi trotoar ispred ulaznih vrata, zatim, da su izgradili novi predulaz u kuću sa ugradnjom jednog PVC prozora i zazidali pod stepenište, te djelimično asfaltirali dvorište tuženog.

Tužbenim zahtjevom postavljenim u tužbi, a konačno opredijeljenim kao tokom ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 09.10.2019. godine, tužiteljica je tražila da se utvrdi:

I - da zajedničku bračnu stečevinu tužiteljice i tuženog čini:

teretno motorno vozilo „Volvo“, broj šasije: YV2F7A5A3LA345542, tip FL 10, godina proizvodnje 1990, motocikl marke „Honda“ tip CX 500, broj šasije GL 500-1007595, peć narodno grijanje „Alfa 9“, komada 1, peć na čvrsto gorivo „Alfa 7“, komada 1, ugaona garnitura zelene boje, komada 1, dio spavaće sobe - krevet i natkasne (komode), frižider „Beko“, komada 2, mašina za veš „Beko“, komada 1 mašina za suđe „Beko“, komada 1, kupatilski ormarić, komada 1, kauč TDF dječiji, bež boje sa crnim kožnim stranicama, komada 1, bračni krevet od željeza crne boje, komada 1, pokretna klima, komada 1, sušilica za rublje „Privileg“, komada 1, agregat za proizvodnju struje „Einheil“, komada 1, garnitura koja se sastoji od: trosjeda, dvosjeda i fotelje, svjetlo plave boje, komada 1, te ukrasno betonsko korito za vodu, komada 1, te da se utvrdi da tužiteljici pripada pravo suvlasništva na opisanim pokretnim stvarima, sa dijelom od 1/2, zatim,

II- da se obaveže tuženi da tužiteljici na ime izvedenih ulaganja u pomoćni građevinski objekat šupu i garažu i renoviranja i adaptiranja porodične kuće tokom trajanja bračne zajednice tužiteljice i tuženog, a koji se nalaze na nekretnini označenoj kao k.č. 865 upisanu u z.k. ul. br. 904 K.O. Zavidovići, po načinu korištenja dvorište i kuća i zgrada, površine 545 m² u korist tuženog sa dijelom od 1/1, isplati iznos od 9.794,96 KM, u svemu prema nalazu i mišljenju vještaka građevinske struke Džaferović Zijada od 27.05.2019. godine, sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos počevši od 10.02.2016. godine, pa do isplate, sve u roku od 30 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, zatim,

III- da se obaveže tuženi da tužiteljici isplati iznos od 2.180,85 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos, počevši od podnošenja tužbe do isplate, a na ime

suvlasničkog dijela od $\frac{1}{2}$, kojeg je tužiteljica imala na prodatom teretnom motornom vozilu „Volkswagen“, tip 251, godina proizvodnje 1992, prema nalazu i mišljenju vještaka mašinske struke Seferović Raifa od 14.03.2019. godine, i na ime suvlasničkog dijela tužiteljice od $\frac{1}{2}$ kojeg je imala na otuđenim pokretnim stvarima koje su pobliže navedene u dopunskom nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke Tadić Amire, od 17.07.2019. godine, u roku od 30 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, te je potraživala troškove parničnog postupka prema troškovniku od 09.10.2019. godine.

Kao pravni osnovu za postavljanje ovakvog tužbenog zahtjeva tužiteljica je navela odredbe članova 251 stav 1, 252 stav 2 Porodičnog zakona FBiH, te odredbe članova 210 stav 1 i 585 Zakona o obligacionim odnosima.

Tuženi u odgovoru na tužbu od 12.07.2018. godine, naveo je, da u cijelosti osporava tužbeni zahtjev tužiteljice predlažući sudu da ga odbije kao neosnovan iz slijedećih razloga:

- da nisu tačni činjenični navodi iz tužbe da su parnične stranke u toku trajanja bračne zajednice zajedničkim sredstvima i radom stekle imovinu koja se pobliže navodi u činjeničnim navodima tužbe i postavljenom tužbenom zahtjevu,
- da je p.m.v. Audi, reg oznaka T84-M-244, godina proizvodnje 1992., tuženi stekao po osnovu nasljeđa iza svog oca Karajčić Asima, te da isto ne čini bračnu stečevinu stranaka, nego posebnu imovinu tuženog,
- da je teretno motorno vozilo Volkswagen, reg oznaka O454-361, godina proizvodnje 1992, kupljeno u toku trajanja bračne zajednice od strane tuženog za novčani iznos od 500,00 KM, te da je isto vozilo havarisano i amortizovano,
- da je teretno motorno vozilo Volvo, reg oznaka K75-A-628, godina proizvodnje 1990, kupljeno ličnim sredstvima od strane Gruber rod. Karajčić Vahide koja je sestra tuženog, i koje vozilo je kupila od ranijeg vlasnika Kupusović Mustafe, sin Saliha kao poklon svom bratu Karajčić Đemilu tj. tuženom za obavljanje njegove djelatnosti, te da je namjera poklonodavca Gruber rod. Karajčić Vahide bila da poklon čini isključivo svom bratu, a ne i tužiteljici, te da predmetno vozilo ne čini bračnu stečevinu stranaka, već da se radi o posebnoj imovini tuženog, a da to proizilazi iz odredbe člana 251 stav 2 Porodičnog zakona FBiH.
- da su sve pokretne stvari koje tužiteljica navodi u tužbi, uništene tokom poplava koje su bile 2014. godine, te da ih tuženi nema u svom posjedu, te da iste ne mogu ni biti predmet bilo kakve procjene i vještačenja, niti utvrđivanja da čine bračnu stečevinu,
- da motor Honda nikada nije kupljen od strane parničnih stranaka, već da je navedeni motor tuženi držao u svom posjedu kraće vrijeme kao zalog na ime duga kojeg je treće lice imalo prema tuženom, te je isti motor vratio vlasniku nakon što mu je vraćen novčani zajam, a tužiteljica u tužbi nije navela bilo kakve relevantne podatke o predmetnom motoru, niti je dostavila dokaz da je isti bilo kada bio registrovan na ime tuženog, te da iz svih navedenih razloga taj motor n može činiti bračnu stečevinu stranaka,
- da je peć narodno grijanje Alfa 9, tuženi naslijedio zajedno sa porodičnom kućom koja je izgrađena na k.č. 865 iza svoga oca, te da ista nije kupljena od strane stranka, pa kao takva predstavljala posebnu imovinu tuženog,
- da tužena nije vršila bilo kakva ulaganja u porodičnu kuću tuženog koja se nalazi na parceli k.č. 865, jer je predmetna kuća je bila isključivo vlasništvo Karajčić Asima, sin Avde koji je otac tuženog, koji ju je izgradio svojim ličnim sredstvima, te su sva

renoviranja iste vršena isključivo novčanim sredstvima tadašnjeg vlasnika Karajčić Asima, a u čemu mu je znatno pomagala i kćerka Gruber rođ. Karajčić Vahida, a da tužiteljica uvijek izbjegavala da ona i tuženi vrše bilo kakva ulaganja u tu nekretninu, a da je kao argument za to navodila da ne želi vršiti bilo kakva ulaganja u tuđu imovinu,

- da nisu tačni činjenični navodi iz tužbe da su parnične stranke zajedničkim sredstvima i radom izgradili novi pomoćni građevinski objekat veličine 8 x 6 metara na nekretnini označenoj sa k.č. 865, već da je taj pomoćni objekat izgrađen od strane oca tuženog Karajčić Asima, a čiju izgradnju je većim dijelom finansirala sestra tuženog Gruber rođ. Karajčić Vahida.

Po navodima tuženog za sva vršena ulaganja sestra tuženog Gruber rođ. Karajčić Vahida je tuženom putem WESTERN UNION redovno slala novac iz R.Njemačke gdje inače živi i radi, te je svom bratu odnosno tuženom i svom ocu Karajčić Asimu koji je inače i bio vlasnik svih nekretnina neposredno lično davala novac, te kupovala potrebne materijale za sva ulaganja u kuću i pomoćni objekat.

Nadalje, tuženi navodi da pokretnine koje su predmet ovog parničnog postupka ne ulaze u bračnu stečevinu, naprotiv iste pokretnine čine posebnu-ličnu imovinu tuženog.

Pored gore navedenog tuženi ističe da su parnične stranke u toku trajanja bračne zajednice zajedničkim sredstvima i radom stekli pokretnu imovinu i to pmv. marke Opel Corsa-C, reg oznaka M80-K-781, te pmv. marke Opel, tip T98 Monocab, model Zafira, reg oznaka T27-E-027, upisano kao vlasništvo tužiteljice Karajčić Adise, koje vozilo je tužiteljica nakon faktičkog prekida bračne zajednice te nakon razvoda braka, zadržala u svom vlasništvu, te ga je prodala 17.12.2015. godine, te da je novac zadržala isključivo za sebe, te da će tuženi shodno odredbama člana 74. stav 1. Zakona o parničnom postupku, na pripremnom ročištu podnijeti protutužbu ukoliko tužiteljica ne povuče podnesenu tužbu, kojom bi tuženi tražio isplatu dijela $\frac{1}{2}$ novčane protuvrijednosti vozila koje je tužiteljica zadržala u svom vlasništvu, te nakon toga isto vozilo prodala a koje vozilo je činilo bračnu stečevinu parničnih stranaka.

Nakon toga tuženi je sudu dostavio protutužbu datiranu sa 12.11.2018. godine, u kojoj je postavio protivtužbeni zahtjev kojim je tražio da se utvrdi da je bračnu stečevinu stranka činilo i putničko motorno vozilo marke "Opel", tip T98, Monocab, model Zafira, godina proizvodnje 2001, reg. oznake T27-E-027, i da je suvlasnički udio stranaka u ovoj imovini sa dijelom $\frac{1}{2}$, te da se slijedom toga obaveže tužiteljica Karajčić Adisa, da tuženom Karajčić Đemilu, isplatiti novčanu protuvrijednost njegovog udjela u navedenoj bračnoj stečevini, u iznosu od 2.352,50 KM, potražujući i troškove parničnog postupka, sve u roku od 30 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja. Tokom ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 09.10.2019. godine, punomoćnik tuženog smanjio je visinu protutužbenog zahtjeva na iznos od 1.575,00 KM, navodeći da navedeni iznos potražuje u skladu sa nalazom i mišljenjem vještaka mašinske struke Seferović Raifa od 14.03.2019. godine.

Tužiteljica, putem izabranog punomoćnika u pisanom odgovoru na protutužbu od 08.12.2018. godine, je navela da u cijelosti osporava pravni osnov i visinu protutužbenog zahtjeva, predlažući da sud protutužbu odbaci, odnosno odbije protutužbeni zahtjev kao neosnovan, navodeći da PMV marke Opel tip T98 Monocab, model Zafira, godina proizvodnje 2001., reg. oznaka T27-E-027 ne može predstavljati bračnu stečevinu, jer je isto vozilo otuđeno trećem licu, a da visinu tužbenog zahtjeva osporava iz razloga jer je

isti postavljen paušalno i previsoko. Tokom ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 09.10.2019. godine, punomoćnik tužiteljice u odgovoru na konačno opredijeljen protutužbeni zahtjev tuženog iskazao je da ne osporava pravni osnov protutužbenog zahtjeva, ali da osporava visinu istog u dijelu koji bi eventualno prelazio iznos kojeg je utvrdio vještak mašinske struke.

Tokom nastavka pripremnog ročišta koje je održano dana 05.02.2019. godine, punomoćnik tužiteljice iskazao je da u cijelosti povlači fakultativni (eventualni) tužbeni zahtjev kojeg je prvobitno bio postavio u tužbi od 11.06.2018. godine, a kojim je tužiteljica od tuženog potraživala iznos od 16.850,00KM , sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos počevši od podnošenja tužbe do isplate, te je povukla i dio tužbenog zahtjeva u dijelu kojim je tražila da se utvrdi da PMV Audi, reg. oznake T84-M-244, broj šasije WAUZZZ4AZNN104839, marke 100, tip C4, god. proizvodnje 1992, čini bračnu stečevinu stranka.

Kako je punomoćnik tuženog na istom ročištu izjavio da pristaje na povlačenje tužbe u dijelu koje se odnosi na PMV“ Audi“, bližih oznaka kao naprijed, te u dijelu kojim je tužiteljica povukla fakultativni(eventualni) tužbeni zahtjev, to je sud i odlučio kao u tački VII izreke ove presude, shodno odredbi člana 59 Zakona o parničnom postupku FBiH.

Raspravnim rješenjem donesenim tokom pripremnog ročišta koje je održano dana 13.11.2018. godine, sud je dozvolio raspravljanje o protutužbi tuženog, jer je protutužbeni zahtjev u vezi sa tužbenim zahtjevom, te je isti postavljen na pripremnom ročištu, čime su ispunjeni kumulativni uslovi propisani odredbom člana 74 stav 1 Zakona o parničnom postupku FBiH.

Tokom ročišta za glavnu raspravu koje je održano na licu mjesta dana 16.04.2019. godine, obavljen je uviđaj od strane suda, uz sudjelovanje vještaka: geodetske struke Begić Dževada, građevinske struke Džaferović Zijada i ekonomske struke Tadić Amire, te su saslušani svjedoci: Mujkić Avdaga, sin Uzeira, Buljubašić rođ. Bajrić Elvedina, Buljubašić Mirsad , sin Kasima, Mehanović Munir, zv.Hamza, sin Hašima, Beganović Ibrahim , sin Asifa, Ramić Malik sin Hamde, svi iz Zavidovića , te svjedokinja Gruber- Karajčić Vahida, kći Asima iz SR Njemačke.

Tokom ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 11.06.2019.godine, izvedeni su slijedeći dokazi: pročitani je odnosno izvršen je uvid u nalaz i mišljenje vještaka geodetske struke Begić Dževada iz Zavidovića, od 22.05.2019. godine, te nalaz i mišljenje vještaka mašinske struke Seferović Raifa iz Zenice, od 14.03.2019. godine, te dopunski nalaz i mišljenje istog vještaka od 09.05.2019. godine, nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke Džaferović Zijada, od 27.05.2019. godine, te su navedeni vještaci saslušani tokom navedenog ročišta u cilju usmenog obrazloženja navedenih nalaza i mišljenja.

Tokom ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 04.09.2019. godine, izvedeni su slijedeći dokazi: pročitani je odnosno izvršen je uvid u nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke Tadić Amire, iz Zavidovića od 28.05.2019. godine, te dopunski nalaz i mišljenje istog vještaka od 17.07.2019. godine, te su saslušani svjedoci: Buljubašić rođ. Tursić Emira, kći Hazima, Tursić Hazim, sin Emina, oboje iz Zavidovića, te su u svojstvu stranaka saslušani tužiteljica i tuženi.

Tokom ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 09.10.2019.godine, čitanjem isprava, odnosno uvidom u iste izvedeni su slijedeći dokazi:

presuda Općinskog suda u Zavidovićima broj: 42 0 P 029869 1 5 P od 19.11.2015. godine, Stručno mišljenje u postupku posredovanja Vahide Selimović-Bijedić, broj: 20/15 od 08.08.2015. godine, ZK broj 904 K.O. Zavidovići, Posjedovni list broj 794 K.O. Zavidovići, Radna knjižica tužiteljice serijski broj 0018042, Dopis PU III Policijska stanica Zavidovići, broj: 08-04/11-1-04-2-3175/17 od 18.05.2017. godine, sa priložima-kartonom vozila Putničko motorno vozilo Audi, tip C4, registarskih oznaka T84-M-244, kartonom putničkog motornog vozila Volkswagen, tip 251, registarskih oznaka O45-A-361 i kartonom teretnog motornog vozila Volvo, tip FL 10, registarskih oznaka K75-A-628, Račun Hidra Co d.o.o. Gradačac, broj: 1742 od 27.04.2008. godine, Ugovor o kreditu Procredit banka, broj: N-11686 od 23.04.2008. godine sa Aneksom od 23.04.2008.g., dokumentom isplate od 23.04.2008. godine i otplatnim planom, Zahtjev za dostavu informacije tužiteljice od 01.10.2018. godine, sa potvrdom o primitku pošiljke upućen UniCredit banci, Zahtjev tužiteljice za dostavu informacija od 01.10.2018. godine sa potvrdom o prijemu pošiljke upućen Odsjeku za administraciju Zavidovići, Odgovor Odsjeka za administraciju Zavidovići, broj: 08-05/5-04-5-9-6289/18 od 18.10.2018. godine, zahtjev tužiteljice za dostavu informacija od 07.11.2018. godine, sa potvrdom o prijemu pošiljke upućen Odsjeku za administraciju Zavidovići, Dopis UniCredit banke broj: 031/2018 od 08.10.2018. godine, ugovor o kreditu broj NFN 0521703536215 od 18.02.2015.g., rješenje o nasljeđivanju Općinskog suda u Zavidovićima broj 42 0 O 019988 13 O od 26.08.2013.godine, uvid u 17 fotografija koje prikazuju stanje porodične kuće u toku renoviranja i poslije, dopis UniCredit banke od 07.12.2018. godine, zajedno sa Ugovorom o gotovinskom nenamjenskom kreditu 602-3 od 15.03.2017. godine, Račun broj 12-03/07 od 05.04.2007. godine, Kupoprodajni ugovor broj 003039 od 18.09.2016. godine, Račun broj 1159/07, Kupoprodajni ugovor broj 1159/07 od 30.10.2007. godine, Račun broj 01/15 od 19.02.2015. Wolkswagen 251 od 19.02.2015. godine, 3&M d.o.o. Gradačac, Dopis odsjeka za administraciju Zavidovići od 18.10.2018. godine, Ugovor o prijemu na komisionu prodaju broj 64/14 od 16.10.2014. godine, podnesak Odsjeka za administraciju Zavidovići broj 08-05/5-04-5-9-6289/18 od 18.10.2018. godine, Podnesak naslovljen kao Zahtjev za dostavu informacija od 09.01.2019. godine, upućen PS Han Pijesak, Podnesak MUP RS PU Istočno Sarajevo, PS Han Pijesak br. 16-6/08-220-25/19 od 25.02.2019.godine, Rješenje MUP RS PS Han Pijesak, br. 16-6/08-220-3-62/17 od 20.07.2017.godine, Rješenje MUP RS PS Han Pijesak, br. 16-6/08-220-3-68/17 od 07.08.2017.godine, Saobraćajna dozvola za motor Honda, reg. oznaka MG-64-XK, formular br.TM0008350 od 24.7.1986.godine izvezeno 23.09.2009.godine, sa prevodom sa holandskog jezika na srpski, odnosno na jedan od jezika u službenoj upotrebi u FBiH, Rješenje o nasljeđivanju broj: 42 0 0 019988 13 0 od 26.08.2013. godine, Račun broj: 01/15 od 19.02.2015. godine, izjava Kupusović Mustafe, sin Saliha ovjerena kod notara Džemanine Memagić pod brojem: OPU-OV 1919/2015 od 25.12.2015. godine, Izjava Gruber rođj.Karajčić Vahide, kći Asima ovjerena kod notara Džemanine Memagić pod brojem: OPU-OV 1918/2015 od 25.12.2015. godine, Prijava štete na imovini zaprimljena 29.05.2014. godine, u nadležnoj Službi općine Zavidovići, Zapisnik Komisije od 03.06.2014. godine o utvrđivanj uštete na stambenom objektu usljed poplave dana 15.05.2014.godine, Uvjerjenje MUP, Odsjek za administraciju Zavidovići broj: 08-05/5-04-5-9-211/16 od 02.02.2016. godine, Pošiljka novca putem WESTERN UNION tuženom u iznosu od 500,00 EUR-a od strane sestre Gruber

Vahide od dana 30.06.2014. godine, Pošiljka novca putem WESTERN UNION tuženom u iznosu od 150,00 EUR-a od strane sestre Gruber Vahide od dana 22.09.2014. godine, Pošiljka novca putem WESTERN UNION tuženom u iznosu od 250,00 EUR-a od strane sestre Gruber Vahide od dana 04.12.2014. godine, Pošiljka novca putem WESTERN UNION tuženom u iznosu od 120,00 EUR-a od strane sestre Gruber Vahide od dana 30.12.2014. godine, Pošiljka novca putem WESTERN UNION tuženom u iznosu od 100,00 EUR-a od strane sestre Gruber Vahide od dana 07.10.2014. godine, Pošiljka novca putem WESTERN UNION tuženom u iznosu od 200,00 EUR-a od strane sestre Gruber Vahide od dana 05.07.2012. godine, Pošiljka novca putem WESTERN UNION tuženom u iznosu od 100,00 EUR-a od strane sestre Gruber Vahide od dana 07.10.2015. godine, Pošiljka novca putem WESTERN UNION tuženom u iznosu od 100,00 EUR-a od strane sestre Gruber Vahide od dana 31.03.2014. godine, Pošiljka novca putem WESTERN UNION tuženom u iznosu od 300,00 EUR-a od strane sestre Gruber Vahide od dana 08.04.2014. godine, Pošiljka novca putem WESTERN UNION tuženom u iznosu od 100,00 EUR-a od strane sestre Gruber Vahide od dana 30.06.2014. godine, kupoprodajni ugovor od 02.04.2001.godine, zaključen između Radulović Čede sin Miloša i Karajčić Asima sin Avde, potvrda o prijemu novca od 31.10.2001.godine, ugovor od 21.01.2006.g. zaključen između Karajčić Ibrahima kao kupca i Karajčić Asima kao prodavca.

Tokom postupka punomoćnik tužiteljice odustao je od izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka : Kalabić Amira i Kalabić Elme (na ročištu održanom na licu mjesta dana 16.04.2019.godine , str. 10 navedenog zapisnika), te Tursić Emine i Marušić Samira na ročištu za glvnu raspravu koje je održano dana 04.09.2019.godine, str. 7 navedenog zapisnika).

Među strankama nije sporno sljedeće činjenično stanje :

- da su stranke zaključile brak dana 01.04.2003. godine u Zavidovićima, te da je taj brak upisan u Matičnu knjigu vjenčanih, za mjesto Zavidovići, pod rednim brojem 24, za 2003. godinu, iz tog braka imaju dvoje zajedničke mlđb. djece: kćerku Karajčić Ajlu, rođenu 03.08.2003. godine, u Zenici i Karajčić Adina, rođenog 07.12.2016. godine, u Zenici,
- da je njihov brak razveden dana 19.11.2015.godine, na osnovu pravosnažne presude ovog suda broj 42 0 P 029869 15 P od 19.11.2015. godine, koja je pravosnažna s danom 10.02.2016. godine, a što proizilazi i iz navedene pravosnažne presude,
- da je bračna zajednica između stranaka faktički prekinuta polovinom 2015.godine , kada je tužiteljica, zajedno sa mlđb. djecom faktički napustila bračnu zajednicu,
- da su stranke cijelo vrijeme faktičkog trajanja bračne zajednice živjele u kući izgrađenoj na k.č. 865 upisanoj u z.k. uložak broj: 904 k.o. Zavidovići, i to jedno vrijeme (oko 6 godina), u zajedničkom domaćinstvu sa roditeljima tuženog, na spratu kuće, a potom u zasebnom domaćinstvu u prizemlju navedene kuće,
- da je predmetna kuća u to vrijeme bila vlasništvo oca tuženog Karajčić Asima, a što proizilazi i iz kupoprodajnog ugovora zaključenog između Radulović Čede i Karajčić Asima od 02.04.2001.godine i potvrde o isplate kupoprodajne cijene od 31.10.2001.godine, te da ju je nakon smrti oca tuženog, (umro 13.04.2013. godine), naslijedio tuženi Karajčić Đemil, te da se od tada ista vodi vlasništvo tuženog, a koje činjenice proizilaze i iz pravosnažnog rješenja o nasljeđivanju, donesenog od strane ovog suda pod brojem 42 0 O 019988 13 O od 26.08.2013. godine, koje je pravosnažno s danom 13.09.2013. godine i zemljišno-knjižnog izvadka broj: 042-0-

Nar -18-000617 od 05.06.2018. godine- z.k. uložak broj : 904 k.o. Zavidovići, te p.l. 794 KO Zavidovići od 18.03.2016.godine.

- tokom postupka učinjeno je nespornim da su stranke tokom faktičkog trajanja njihove bračne zajednice, zajedničkim radom i sredstvima, vršile određena ulaganja u naprijed navedenu kuću, te stekle određene pokretnine.
- te je tokom postupka učinjena nespornom i činjenica da je bračnu stečevinu stranaka činilo i p.m.v. marke „ Opel „ , tip T 98 , Monacab , model „ Zafira „, godina proizvodnje 2001.godina , reg. oznake T 27 – E – 027 , te da je tuženi isto otuđio nakon faktičkog prekida bračne zajednice.

Kako su sve naprijed navedene činjenice nesporne među strankama , to se iste i ne moraju dokazivati , pa sud shodno odredbi člana 125 st. 1 ZPP FBiH, ne smatra potrebnim davati posebnu ocjenu naprijed izvedenih dokaza, koji se odnose na ove nesporne činjenice.

Među strankama su sporne slijedeće činjenice :

- sporan je obim i visina ulaganja u predmetnu kuću, jer je tužiteljica tvrdila tokom cijelog postupka da su sva ulaganja koja su predmet ovog spora, vršena od zajedničkih sredstava stranaka, dok je tuženi tvrdio da je znatno veći dio izvršenih ulaganja izvršen od strane njegove sestre Gruber Vahide, a manji dio da je uložen od strane stranaka,
- ko je izgradio pomoćni objekat dimenzija 10,33 x 5,45 m, bruto površine 42,16 m , koji se sastoji od drvarnice-šupe i garaže, a koji je detaljno opisan na str. 8 nalaza vještaka građevinske struke Džaferović Zijada od 27.05.2019. godine, odnosno čijim sredstvima i u ime koga, je isti izgrađen,
- da li teretno motorno vozilo „Volvo“, broj šasijske YV2F7A5A3LA345542, tip FL 10, godina proizvodnje 1990, predstavlja zajedničku stečevinu stranaka ili pak isto predstavlja posebnu imovinu tuženog,
- koje ostale pokretnine od onih koje potražuje tužiteljica konačno opredijeljenim tužbenim zahtjevom predstavljaju bračnu stečevinu stranaka, te je sporno da li su i ako jesu, koje od pokretnina koje su činile bračnu stečevinu stranaka, uništene od poplave koja je bila u maju mjesecu 2014. godine, te da li je tužiteljica neke od pokretnih stvari koje su činile bračnu stečevinu, odnijela sa sobom prilikom faktičkog prekida bračne zajednice.

Odredbom člana 250 Porodičnog zakona FBiH (Sl.novine FBiH br. 35/05) propisano je da bračni partneri mogu imati bračnu stečevinu i posebnu imovinu.

Odredbom čl. 251 st. 1 navedenog Zakona propisano je da bračnu stečevinu čini imovina, koju su bračni partneri stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice, kao i prihodi iz te imovine. Stavom 2 istog člana propisano je da pokloni trećih osoba učinjeni za vrijeme trajanja bračne zajednice (u novcu, stvarima, pružanju pomoći radom i slično) ulaze u bračnu stečevinu, bez obzira koji ih je bračni partner primio, ukoliko drukčije ne proizilazi iz namjene poklona ili se iz okolnosti u momentu davanja poklona može zaključiti da je poklonodavac želio učiniti poklon samo jednom od bračnih partnera.

Odredbom čl. 252 st. 1 Porodičnog zakona propisano je da su bračni partneri u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini, ako nisu drugačije ugovorili. Stavom 2 istog člana propisano da budući bračni partneri , odnosno bračni partneri mogu bračnim ugovorom drukčije urediti svoje odnose vezano za bračnu stečevinu, dok je stavom 3 istog člana propisano da ukoliko je u zemljišne knjige kao vlasnik stečevine upisan jedan bračni partner, drugi bračni partner može zahtijevati ispravku upisa , u skladu sa Zakonom u zemljišnim knjigama FBiH.

Odredbom člana 253 Porodičnog zakona propisano je da se na bračnu stečevinu primjenjuju odredbe stvarnog i obligacionog prava, ako ovim zakonom nije drugačije određeno.

Odredbom čl. 254 st. 1 Porodičnog zakona propisano je da imovina koju bračni partner ima u času sklapanja braka ostaje njegova posebna imovina, dok je stavom 2 istog člana propisano „posebna je i imovina koju za vrijeme trajanja bračne zajednice jedan bračni partner stekne po pravnom osnovu drukčijem od navedenog u članu 251 ovog zakona .“

Odredbom čl. 255 Porodičnog zakona propisano je:

- (1) „podjela bračne stečevine vrši se ugovorom bračnih partnera
- (2) ako bračni partneri ne zaključe ugovor iz stava 1 ovog člana , podjelu bračne stečevine izvršit će sud , na zahtjev bračnih partnera ili povjerioca bračnih partnera, kako tokom tako i nakon prestanka braka .“

Članom 258 Porodičnog zakona propisano je:

- 1) „ bračnim ugovorom mogu se urediti imovinsko-pravni odnosi bračnih partnera prilikom sklapanja braka , kao i tokom trajanja bračne zajednice ,
- 2) za punovažnost ugovora nužno je da isprava bude notarski obrađena .“

Odredbom člana 210 stav 1 Zakona o obligacionim odnosima propisano je da kad je neki dio imovine jednog lica prešao na bilo koji način u imovinu nekog drugog lica, a taj prelaz nema osnov u nekom pravnom poslu ili zakonu, sticalac je dužan da ga vrati, a kad to nije moguće, tada je dužan naknaditi vrijednost postignutih koristi. Stavom 2 istog člana propisano je da obaveza vraćanja , odnosno naknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnov koji se nije ostvario ili koji je kasnije otpao.

Među strankama, tokom cijelog postupka nije bilo sporno da stranke svoje imovinsko-pravne odnose nisu uredile posebnim bračnim ugovorom.

Odlučujući o prvom dijelu tužbenog zahtjeva tužiteljice kojim je tražila da se utvrdi da pokretnine pobliže opisane u tački I konačno opredijeljenog tužbenog zahtjeva čine zajedničku stečevinu stranaka sa dijelom $\frac{1}{2}$, sud je utvrdio da je ovaj dio tužbenog zahtjeva tužiteljice u cijelosti osnovan. Naime, sud je u cijelosti povjerovao iskazu tužiteljice u dijelu u kojem je iskazivala da su sve pokretne stvari koje su pobliže opisane u tački 1 izreke ove presude, ona i tuženi kupili zajedničkim radom i sredstvima tokom trajanja njihove bračne zajednice. Sud je povjerovao njenom iskazu, a ne iskazu tuženog datom u svojstvu stranke, jer je ona svoj iskaz davala na siguran i uvjerljiv način, u njenom iskazu nije bilo nelogičnosti, niti nedosljednosti, a njen iskaz u bitnom je potvrđen i iskazima brojnih saslušanih svjedoka : Mujkić Avdage, Buljubašić rođ. Bajrić Elvedine, Buljubašić Mirsada, Buljubašić Emire i Tursić Hazima, a dijelom i iskazom svjedokinje Gruber Karajčić Vahide i tuženog u svojstvu stranke .

Naprotiv iskaz tuženog je bilo nedosljedan i neuvjerljiv, pa je tako u odgovoru na tužbu prvo sporio tačnom činjenicu da su stranke tokom trajanja bračne zajednice uopće stekle vlastitim radom i sredstvima bilo koju pokretnu imovinu, pa potom u istom odgovoru se navodi da su sve pokretne stvari koje tužiteljica potražuje tužbenim zahtjevom u cijelosti uništene tokom poplava koje su bile 2014.godine, zatim, je tvrdio da pokretna stvar-motocikl „Honda“ uopće ne čini bračnu stečevinu stranaka, već da ga je tuženi držao u svom posjedu kraće vrijeme kao zalog na ime duga koje je treće lice imalo prema njemu, ali da je isti vratio vlasniku nakon što mu je vraćen novčani zajam, a na ročištu koje je održano na licu mjesta dana 16.04.2019.godine, navedeni motocikl zatečen je na licu mjesta.

Osim toga iskaz tužiteljice u bitnom je potvrđen i izvedenim materijalnim dokazima u spisu, kao što su : podnesci MUP-a ZE- DO kantona, PS Zavidovići broj: 08-04/11-1-04-2-3175/17 od 18.05.2017. godine, 08-05/5-04-5-9-6289/18 od 18.10.2018. godine i 08-05/5-04-5-9-7211/18 od 19.11.2018. godine, Ugovor o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj: 602-3, zaključen između UniCredit Zagrebačke banke d.d., Poslovnica Žepče, zaključen između banke i tuženog od 15.03.2007. godine, te podneska iste banke broj ZP 10-19/2018 od 07.12.2018. godine, podnesaka MUP RS, PU Istočno Sarajevo, PS Han Pijesak, broj: 16-6/08-220-25/19 od 25.02.2019. godine, rješenja istog MUP-a broj 16-6/08-220-3-62/17 od 20.07.2017. godine i rješenja istog MUP-a broj: 16-6/08-220-3-68/17 od 07.08.2017. godine, radna knjižica na ime tužiteljice 0018042, kartoni vozila reg. oznaka O45A361, T84M244 i K75A628, račun broj: 01/15 od 19.02.2015. godine, izdat od 3&M d.o.o Gradačac, Ugovor o namjenskom kreditu broj: MFN052170353621 od 18.02.2015.godine, zaključen između Mikrokreditnog društva „MIKROFIN“ d.o.o. Banja Luka i tužiteljice Karajčić Adise, kao korisnika kredita, te solidarnih dužnika Tursić Emine, tuženog Karajčić Đemila i Karajčić Fatime (iz čijeg člana 2 proizilazi da je tužiteljica tim ugovorom zatvorila raniji kredit po ugovoru broj ZARFM40314 kojeg je imala kod MKF Lider, u iznosu od 2.591,84 KM, te da je izvršila refinansiranje kredita po Ugovoru broj 00002279-26 kojeg je imala kod MD „MIKROFIN“ D.O.O. Banja Luka, u iznosu od 4.272,11 KM, te da joj je isplaćena razlika u gotovini od 5.016,05 KM, namjenskog ugovora o kreditu broj: N-11686 od 23.04.2008. godine, aneksa 2 Sporazuma o jemstvu od 23.04.2008. godine i dokumenta isplate od 23.04.2008. godine, izdatog od Proccredit banke, računa broj: 12-03/07 od 05.04.2007. godine, izdat od privrednog društva“ BN - ŠPED“ d.o.o. Zavidovići.

Tokom cijelog postupka među strankama nije bila sporna činjenica da su obje stranke tokom trajanja njihove bračne zajednice bile zaposlene i to tužiteljica u preduzeću „Ziko“, i drugim pravnim licima poblje navedenim u radnoj knjižici broj: 0018042 koja glasi na ime tužiteljice, a tuženi je bio vlasnik samostalnog obrta – bavio se auto- prevoznikom djelatnošću. Pravno je irelevantno koliki iznos od plaća su uložili tužiteljica i tuženi u nabavku navedenih pokretnih stvari, jer sud prilikom utvrđenja bračne stečevine više ne utvrđuje visinu doprinosa svake od stranaka, već je samo bitno da su pokretne stvari nabavljene tokom trajanja bračne zajednice, od zajedničkog rada i sredstava. Osim toga nesporna je činjenica da su stranke više puta dizale razne kredite, koje su dijelom ulagale i za nabavku navedenih pokretnih stvari.

Sud je utvrdio da nije osnovan prigovor tuženog kod kojeg je ustrajao tokom cijelog postupka, da teretno motorno vozilo „Volvo“, tip FL10, godina proizvodnje 1990, posljednjih registarskih oznaka K75-A-628, broj šasije YV2F7A5A3LA345542, ne predstavlja bračnu stečevinu stranaka, već da je isto njegova posebna imovina jer ga je, kako navodi tuženi, isključivo njemu poklonila sestra Gruber Vahida. Naime, sud je utvrdio da i ovo teretno motorno vozilo predstavlja bračnu stečevinu stranaka, a ne posebnu imovinu tuženog. Sud je i u ovom dijelu povjerovao iskazu tužiteljice datom u svojstvu stranke, u kojem je tvrdila da su ona i tuženi zajedničkim sredstvima (dijelom od svojih plaća a dijelom od kredita), kupili navedeno teretno motorno vozilo 2007. ili 2008. godine. Ovaj dio njenog iskaza potvrđen je i materijalnim dokazom u spisu računom broj 12-03/07 od 05.04.2007. godine, koji je izdat od pravnog lica „BN ŠPED“ d.o.o. Zavidovići. Iz navedenih razloga sud nije povjerovao iskazu tuženog datom u svojstvu stranke, niti iskazu svjedočkinje Gruber- Karajčić Vahide, da je ona kupila predmetno vozilo i isto poklonila isključivo tuženom. Naime, iz navedenog računa vidljivo je da je kupac predmetnog vozila tuženi Karajčić Đemil, a ne njegova sestra Gruber - Karajčić Vahida, te da je prodavac pravno lice „BN – ŠPED“, d.o.o. Zavidovići, pa iz tih razloga sud nije prihvatio vjerodostojnim Izjavu Gruber- Karajčić Vahide od 25.12.2015.

godine, ovjerenu istog dana, kod notara Džemanine Memagić pod brojem OPU- OV 1918/2015 i Izjavu Kupusović Mustafe, sin Saliha od 25.12.2015. godine, ovjerenu istog dana kod notara Džemanine Memagić, pod brojem OPU- OV 1919/2015. Navedene izjave sud je cijenio kao privatne isprave, date nakon donošenja presude o razvodu braka između tužiteljice i tuženog, (presuda donesena dana 19.11.2015.godine), s namjerom da osujete potraživanje tužiteljice po osnovu bračne stečevine na predmetnom teretnom motornom vozilu. Sve i da je sestra tuženog Gruber- Karajčić Vahida, poklonila cjelokupan novac za kupovinu navedenog teretnog motornog vozila tuženom , to teretno motorno vozilo opet ne bi predstavljalo posebnu imovinu tuženog, jer bi opet iz namjene poklona proizilazilo da se radi o bračnoj stečevini a ne o posebnoj imovini tuženog. Naime, i svjedokinja Gruber- Karajčić Vahida prilikom saslušanja je iskazala, da je teretno motorno vozilo kupila svome bratu, kako bi njime mogao zarađivati novac sebi i svojoj porodici (strana 13 Zapisnika sa ročišta na licu mjesta koje je održano 16.04.2019. godine).

Kako je odredbom čl. 251 st. 2 Porodičnog zakona propisano da pokloni trećih osoba učinjeni za vrijeme trajanja bračne zajednice (u novcu, stvarima, pružanju pomoći radom i slično) ulaze u bračnu stečevinu, bez obzira koji ih je bračni partner primio, ukoliko drukčije ne proizilazi iz namjene poklona ili se iz okolnosti u momentu davanja poklona može zaključiti da je poklonodavac želio učiniti poklon samo jednom od bračnih partnera, to je sud i utvrdio da bi navedeno teretno motorno vozilo, sve i da je dosta poklonjeno tuženom kako je tvrdila svjedokinja Vahida i tuženi u svojstvu stranke, isto bi opet shodno navedenoj zakonskoj odredbi predstavljalo zajedničku bračnu stečevinu stranka, jer ni iz namjene poklona, odnosno okolnosti ne bi proizilazi da je isto poklonjeno isključivo tuženom, naprotiv, iz same izjave svjedokinje i tuženog u svojstvu stranke proizilazi da je isto dato tuženom kako bi obavljao auto-prevozničku djelatnost, odnosno kako bi zarađivao neophodan novac za sebe i svoju porodicu (strana 13 Zapisnika sa ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 04.09.2019. godine, gdje je tuženi u svojstvu stranke iskazao da je on prije ovog kamina „VOLVO „imao u vlasništvu kamion „Iveco Ford“, koji je prodao za 4.000,00 KM, te da je od tih novaca kupio predmetni kamion Volvo, a da mu je razliku novca poklonila sestra Vahida, odnosno da je ona lično to dala prodavcu Kupusović Mustafi, te da je ona to njemu poklonila da bi se on mogao baviti prevozom, da bi on i porodica imali od čega živjeti). Dakle, iz naprijed navedenih razloga sud je utvrdio i da je teretno motorno vozilo Volvo , tip FL10 , godina proizvodnje 1990, bračna stečevina stranka, a ne posebna imovina tuženog. Također, sud je utvrdio da i ostale pokretne stvari koje potražuje tužiteljica tužbenim zahtjevom, a koje su pobliže navedene u tački I izreke ove presude čine zajedničku bračnu stečevinu stranaka, jer su iste kupljene zajedničkim radom i sredstvima stranaka, kako je to iskazala tužiteljica saslušana u svojstvu stanke, a njen iskaz u bitnom je potvrđen i iskazima saslušanih svjedoka navedenih naprijed, te dijelom iskazom tuženog datog u svojstvu stranke. Također, i pokretne stvari koje je sestra tuženog Gruber Vahida iskazala da je poklonila strankama, (peć „ Alfa 7 „ , spavaću sobu , jedan „ Beko „, fridžider) , tokom trajanja njihove bračne zajednice, sve i da je tačan ovaj njen navod , to bi opet i te pokretne stvari predstavljale bračnu stečevinu stranaka, shodno odredbi člana 251 stav 2 Porodičnog zakona FBiH, jer je i sama prilikom saslušanja iskazala da je te stvari poklonila bratu i snahi. Dakle, pa ni iz namjene poklona ne proizilazi drugačije.

Iz naprijed navedenih razloga sud je utvrdio da sve pokretne stvari pobliže opisane u tački I izreke ove presude, predstavljaju bračnu stečevinu stranaka, te da su udjeli stranaka u istoj, shodno odredbi člana 252 st 1 Porodičnog zakona FBiH, jednaki, odnosno da iznose po ½.

Sud je smatrao neosnovanim primjedbe punomoćnika tužiteljice iznesene na nalaz i mišljenje vještaka mašinske struke u dijelu u kojem su prigovarali na procjenu tržišne vrijednosti putničkim motornih vozila „Volvo „ i „Volkswagen“, tip 251. Naime, s obzirom da ni jedna od stranaka u vrijeme održavanja pripremnog ročišta nije iskazala da se teretno motorno vozilo Volvo bližih oznaka naprijed nalazilo u posjedu tuženog, to je iz tih razloga sud vještaku mašinske struke rješenjem o vještačenju naložio da izvrši procjenu t.m.v. „Volvo „ kako je to i predlagala tužiteljica, odnosno njen punomoćnik na osnovu raspoloživih podataka, shodno pravilima nauke i struke iz navedene oblasti, što je navedeni vještak i učinio u svom osnovnom nalazu i mišljenju od 14.03.2019.godine, u kojem je izričito naveo da je na osnovu kataloga cijena motornih vozila i svih drugih karakteristika vozila izradio svoj osnovni nalaz, kako je to поближе detaljno prikazano u osnovnom nalazu vještaka mašinske struke koji sud u potpunosti prihvata objektivnim i stručnim. Međutim, nakon što je sud prilikom održavanja ročišta na licu mjesta dana 16.04.2019.godine, utvrdio, prilikom obavljanja uviđaja u prisustvu stranaka i njihovih punomoćnika, te vještaka građevinske, geodetske i ekonomske struke, da na licu mjesta u posjedu tuženog se nalazi teretno motorno vozilo Volvo bližih oznaka kao naprijed, to je sud naknadno naložio vještaku mašinske struke da izlaskom na lice mjesta i pregledom navedenog t.m.v. kao i pregledom motocikla Honda koji je također zatečen na licu mjesta (a tuženi je ranije u odgovoru tvrdio da se isti ne nalazi u njegovom posjedu), izvrši procjenu tržišne vrijednosti navedenog teretnog motornog vozila Volvo i motocikla Honda, što je vještak i učinio u svom dopunskom nalazu i mišljenju od 09.05.2019.godine. S obzirom da je t.m.v. Volvo zatečeno na licu mjesta, kao i motocikl marke Honda bližih oznaka kao naprijed, to je sud u pogledu ovih pokretnih stvari u pogledu njihove tržišne vrijednosti prihvatio dopunski nalaz i mišljenje vještaka od 09.05.2019.godine, a ne osnovni nalaz navedenog vještaka. Prigovori punomoćnika tužiteljice da su cijene navedenog t.m.v i motocikla prenisko određene, u dopunskom nalazu i mišljenju vještaka, sud je ocijenio neosnovanim jer je vještak u dopunskom nalazu i mišljenju detaljno obrazložio na koji način je utvrdio visinu istih i zbog čega, te je na svako pitanje i primjedbu stranaka i tokom usmenog obrazloženja svojih nalaza detaljno odgovorio na primjedbe i pitanja na stranama od 3 do 7, zapisnika sa ročišta sa glavne rasprave od 11.06.2019.godine, pa je sud iz navedenih razloga odbio neosnovanim prijedlog punomoćnika tužiteljice za novim dopunskim vještačenjem po vještaku mašinske struke. Osim toga, s obzirom da je tužiteljica konačno opredijeljenim tužbenim zahtjevom tražila utvrđenje suvlasništva, između ostalih pokretnih stvari opisanih u stavu I izreke ove presude, i na teretnom motornom vozilu Volvo, bližih oznaka kao naprijed, kao i na motociklu Honda, bližih oznaka kao naprijed, a ne isplatu novčane protuvrijednosti suvlasničkog dijela kojeg tužiteljica ima na navedenim pokretnim stvarima, stoga su ranije isticali prigovori punomoćnika tužiteljice koje je iznosio u tom dijelu na nalaz i mišljenje vještaka mašinske struke, postali bespredmetni.

Također, sud je utvrdio da nije osnovan prigovor tuženog da motocikl „Honda“, tip CX 500, bližih oznaka kao naprijed ne predstavlja bračnu stečevinu stranaka. Naime, iskazu tuženog datom u svojstvu stranke u ovom dijelu sud nije povjerovao, jer je isti bio potpuno neuvjerljiv i nedosljedan, pa je tako npr. tuženi u odgovoru na tužbu od 12.07.2018. godine, navodio je (strana 2), da je navedeni motocikl dobio kao zalog od trećeg lica, te da je „isti motor vratio vlasniku nakon što mu je vraćen novčani zajam“, (a sud je prilikom vršenja uviđaja na licu mjesta odnosno održavanja ročišta na licu mjesta dana 16.04.2019. godine, predmetni motocikl zatekao na licu mjesta u garaži tuženog, što je sud i konstatovao na zapisnik sa navedenog ročišta (strana 3), a u svojstvu stranke tuženi je iskazao da je navedeni motocikl vlasništvo Mujkić Avdage, te da je Mujkić Avdaga njemu bio dužan oko 500,00 KM, a da se ne može sjetiti na ime čega, odnosno nije bio siguran da li se radilo o usluzi nekog prevoza ili mu je bio dao zajam, pa ga on nije vratio do dogovorenog roka, te da mu je

predmetni motocikl Mujkić Avdaga dao u zalog kao garanciju da će mu vratiti dug, te da se taj motocikl iz tih razloga nalazi i dalje kod njega u posjedu, te da će on isti vratiti Avdagi kada on njemu vrati dug (strana 13 i 16 Zapisnika sa ročišta održan za glavnu raspravu održan dana 04.09.2019. godine). I u ovom dijelu sud je povjerovao iskazu tužiteljice datom u svojstvu stranke koja je iskazala da je navedeni motor – motocikl, tuženom dat kao naknada na ime duga oko 1.500,00 KM, koje je Mujkić Avdaga dugovao tuženom po osnovu vršenja usluga prevoza, umjesto naknade u novcu. Njen iskaz je bio siguran i uvjerljiv a u njenom kazivanju tokom cijelog postupka nije bilo nedosljednosti. Osim toga njen iskaz u bitnom je potvrđen iskazom svjedoka Mujkić Avdage, ranijeg vlasnika navedenog motocikla, koji je, na upit punomoćnika tužiteljice da li je bilo kojoj od stranaka prodao motor „Honda“ iskazao da jeste, odnosno da ga je dao tuženom na ime usluge prevoza koje je tuženi obavljao navedenom svjedoku, da bi potom rekao da mu je navedeni motocikl dao kao garanciju da će mu platiti 300,00 KM , na ime usluge prevoza, te da on nikada tuženom nije platio tih 300,00 KM, te da je iz tih razloga motor sada vlasništvo tuženog, a da će eventualno biti njegov ponovo ukoliko on tuženom vrati 300,00 KM u novcu.

Sud nije povjerovao iskazu svjedoka Mujkić Avdage, u dijelu u kojem je iskazao da je navedeni motor dat kao zalog za povrat duga kojeg tuženi ima prema ovom svjedoku, jer je u tom dijelu njegov iskaz potpuno bio neuvjerljiv i konfuzan, te je sud stekao dojam da je isti iskonstruisan s namjerom da pomogne tuženom u ovom postupku, odnosno da osujeti prava tužiteljice na istom, već je sud i na osnovu njegovog iskaza zaključio da je navedeni motor dat kao naturalna naknada tuženom (naknada u vidu navedenog motocikla), a na ime usluga prevoza koje je tuženi vršio za potrebe ovog svjedoka. Pravno je irelevantna činjenica što saobraćajna dozvola od 24.07.1986.godine, na holandskom jeziku, sa ovjerenim prevodom na srpski jezik (kao jednim od jezika koji je u službenoj upotrebi u FBiH, čl. 6 ZPP-a FBiH) , ne glasi na ime tuženog, odnosno što zvanično nije izvršen prenos vlasništva kroz zvanične evidencije kod MUP-a , ili pak što isto nije registrovano, jer se pravo vlasništva na pokretnoj stvari, shodno odredbi člana 109 stav 1 Zakona o stvarnim pravima FBiH, (Sl. novine FBiH 66/2013), stiče momentom predaje u posjed pokretne stvari, a sud je neposrednim opažanjem na licu mjesta utvrdio da se navedeni motocikl nalazi u posjedu tuženog.

Također, sud je utvrdio da bračnu stečevinu stranaka predstavlja i kauč TDF, dječji, bež boje, sa crnim kožnim stranicama, kom 1 , koji je zatečen na licu mjesta prilikom održavanja ročišta dana 16.04.2019. godine, za kojeg je nesporno među strankama da je isti dobijen kao humanitarna pomoć nakon poplave koja je bila 2014. godine, a za vrijeme dok su stranke još uvijek bile u faktičkoj bračnoj zajednici, budući da prema do sada zauzetom stavu sudske prakse sredstva i stvari koje se dobiju u vidu humanitarne pomoći, odnosno donatorskih sredstava, smatra se da su date objema strankama, odnosno to se tretira kao poklon objema strankama, npr. presuda Vrhovnog sud FBiH , broj Rev-801/04 od 08.12.2005.godine, objavljena u zbirci biltena sudske prakse Vrhovnog suda FBiH, „ Građansko pravo „ 2002-2014, str. 251.

Sud nije povjerovao iskazu tuženog u dijelu u kojem je iskaz iskazivao da su sve pokretne stvari- namještaj kojeg su imali kao bračnu stečevinu uništen tokom poplava, jer je njegov iskaz bio potpuno neuvjerljiv i nedosljedan, jer je sud prilikom vršenja uviđaja na licu mjesta odnosno prilikom održavanja ročišta na licu mjesta koje je održano dana 16.04.2019.godine, većinu pokretnih stvari koje potražuje tužiteljica odnosno sve pokretne stvari koje su pobliže navedene u tački I izreke ove presude , zatekao na licu mjesta, u prisustvu stranaka i vještaka geodetske , građevinske i ekonomske struke, čime je opovrgnut ovaj navod tuženog. Sud iz istih razloga nije prihvatio vjerodostojnim zapisnike od 03.06.2014.godine i 30.06.2014.godine, u kojima je navedeno da je sav namještaj u prizemlju navedene kuće uništen , a neki se i pojedinačno nabrajao a što je sve opovrgnuto uviđajem od strane suda na licu mjesta.

Odlučujući o drugom dijelu tužbenog zahtjeva tužiteljice kojim je tražila da se obaveže tuženi da joj na ime ulaganja koje su tužiteljica i tuženi, za vrijeme trajanja njihove bračne zajednice, uložili u pomoćni građevinski objekat koji se sastoji od šupe (drvarnice) i garaže, te na ime renoviranja i adaptiranja porodične kuće tuženog izgrađene na k.č. 685 upisane u z.k. uložak broj 904 k.o. Zavidovići, isplati ukupan iznos od 9.794,96 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos počevši od 10.02.2016. godine, do isplate, sud je utvrdio da je ovaj dio tužbenog zahtjeva tužiteljice, djelimično osnovan.

Među strankama tokom cijelog postupka nije bila sporna činjenica da je predmetna kuća sadašnje vlasništvo tuženog izgrađena na parceli k.č. 685, upisana u z.k. uložak 904 k.o. Zavidovići, i p.l. 794 K.O. Zavidovići, u vrijeme prvog renoviranja i adaptiranja navedene kuće koje je bilo 2008. godine, (izuzev stolarije na spratu kuće koje je bilo u periodu između 2010.godine i 2013.godine), bila vlasništvo oca tuženog Karajčić Asima, a u vrijeme drugog ulaganja koje je bilo ubrzo nakon poplave koja je bila u maju mjesecu 2014. godine, vlasništvo tuženog, odnosno kao njegova posebna imovina u smislu odredbe člana 254 st. 2 Porodičnog zakona FBiH, jer ju je naslijedio nakon smrti svoga oca Karajčić Asima, (umro 13.04.2013. godine), rješenjem ovog suda broj 42 0 O 01998813 O od 26.08.2013. godine. Također, među strankama tokom cijelog postupka nije bila ni sporna činjenica da je prilikom prvog renoviranja 2008. godine, u prizemlju navedene kuće od neuređenih prostorija kotlovnice i garaže, uređene su dvije sobe, da je u svim prostorijama prizemlja navedene kuće postavljena fasada 510, da su postavljena unutrašnja vrata, postavljeni novi PVC prozori u prizemlju kuće, renovirana dva kupatila, postavljene pločice u kuhinji i u dva kupatila, postavljeni laminati u svim drugim prostorijama prizemlja navedene kuće, te razvedena voda u kuhinji i kupatilu, te da je zatvoren predulazni dio prizemlja naveden kuće šljako-betonskim elementima i da je na tom dijelu postavljen jedan mali PVC prozorčić. Također, nije bila sporna ni činjenica da je prilikom drugog renoviranja koje je bilo 2014. /2015. godine, nakon poplave koja je bila u maju mjesecu 2014. godine, u prizemlju iste kuće izvedeni sljedeći radovi: izvršeno postavljanje keramičkih podnih pločica u svim prostorijama, uz prethodno postavljanje lepenke, postavljen- polijepljen stiropor, debljine 2 cm, na vanjske zidove i strop, te izvršeno grundiranje zidova, navlačenje edelpuca i krećenje svih zidova.

Međutim, kao što je navedeno naprijed među strankama je sporno ko je finansirao i u kojem obimu izvođenje navedenih radova, da li stranke kao bračni partneri ili sestra tuženog Gruber- Karajčić Vahida i u čije ime.

Identitet predmetne kuće tuženog u koju su vršena ulaganja, kao i identitet pomoćnog objekta, koji se sastoji od drvarnice (šupe i garaže), utvrđen je od strane vještaka geodetske struke Begić Dževada iz Zavidovića koji je u svom nalazu i mišljenju od 22.05.2019.godine, naveo da se navedeni objekti nalaze na parceli k.č. 865 zv. „ Krivaja „, po kulturi kuća zgrada, površine 72 m² i dvorište površine 473 m², ukupne površine 545 m², upisana u p.l. 794 KO Zavidovići i ZK uložak 904 KO Zavidovići, te da se isti vodi kao vlasništvo tuženog Karajčić Džemila sin Asima sa dijelom 1/1, a kao pravni osnov sticanja prava vlasništva tuženog na navedenim nekretninama navedeno je rješenje o nasljeđivanju ovog suda broj 42 0 O 019988 13 O od 26.08.2013.godine. Nalaz i mišljenje ovog vještaka sud prihvata objektivnim i stručnim, a primjedbi na isti primjedbi nisu imale ni stranke.

I u pogledu dijela tužbenog zahtjeva tužiteljice koji se odnosi na prvo renoviranje prizemlja kuće tuženog upisane u ZK uložak 904 KO Zavidovići i p.l.794 KO Zavidovići, sud je u cijelosti povjerovao iskazu tužiteljice datom u svojstvu stranke a ne iskazu tuženog, niti iskazu svjedokinje Gruber - Karajčić Vahide, jer je tužiteljica svoj iskaz davala na siguran i uvjerljiv način detaljno opisujući koji su sve radovi izvedeni kako prilikom prvog tako i drugog renoviranja, zatim, u pogledu finansiranja izvedenih radova, a njen iskaz je u bitnom

potvrđen i iskazima saslušanih svjedoka Beganović Ibrahima- majstora koji je izvodio neke radove prilikom prvog renoviranja prizemlja navedene kuće, Tursić Hazima , Buljubašić Emire , otac i sestra tužiteljice kojima su te činjenice poznate iz neposrednog opažanja jer su dolazili na lice mjesta više puta , te je njen iskaz u bitnom potvrđen i iskazom svjedoka Buljubašić Mirsada , kao i materijalnim dokazima u spisu . Tužiteljica je bila kategorična u svojoj tvrdnji da su ona i tuženi dio svojih plaća ulagali u renoviranje navedene kuće (oba renoviranja navedena naprijed, a da je drugi dio njihovih plaća korišten za ostale potrebe njihovog zajedničkog domaćinstva), kao i sredstva dobijena od kredita. Sud je povjerovao njenom iskazu i u dijelu u kojem je navodila da je njena plaća u tom periodu koju je ostvarivala u preduzeću „ Ziko „ iznosila od 600 do 800 KM , te da je tuženi još bolje zarađivao od bavljenja autoprevoznicičke djelatnosti . Ovaj njen navod potvrđen je i materijalnim dokazom u spisu pravosnažnom presudom ovog suda u razvodu braka broj 42 0 P 029869 15 P od 19.11.2015.godine, u kojoj je na strani 4 navedene presude konstatovano da je plaća tužiteljice u to vrijeme iznosila oko 800,00 KM, a da se plaća tuženog kretala u rasponu od 1.000,00 do 1.500,00 KM, čime su opovrgnute tvrdnje svjedokinje Gruber Karajčić Vahide da su stranke imale toliko simboličnu platu da nisu imali od čega živjeti, kao iskaz tuženog dat u svojstvu stranke u pogledu visine njihovih plaća. Prilikom saslušanja u svojstvu stranke tužiteljica je izričito izjavila da je 2008. godine, podigla namjenski kredit u ProCredit banci , upravo za renoviranje prizemlja ove kuće u iznosu od 5.000,00 KM, te da je taj cjelokupan iznos uložila, za renoviranje prizemlja navedene kuće od čega je iznos od 3.000,00 KM, utrošen za nabavku raznog građevinskog materijala za potrebe renoviranja prizemlja navedene kuće od firme „Hidra CO“ Gradačac, a što je potvrđeno i materijalnim dokazom u spisu – računom firme „Hidra CO“ Gradačac od 27.04.2008. godine, koji glasi na iznos od 3.000,19 KM, a da je ostatak novca od 2.000,00 KM , utrošen za kupovinu PVC stolarije, za prizemlje navedene kuće, nabavku novih ulaznih vrata za prizemlje kuće i svih unutrašnjih sobnih vrata u prizemlju kuće.

Na osnovu uvida u nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke Džaferović Zijada, od 27.05.2019. godine, sud je utvrdio da je za prvo renoviranje prizemlja kuće koje je bilo 2008. godine, ukupno utrošeno 7.371,50 KM. Dakle, proizilazi da su stranke kao tadašnji bračni partneri prilikom prvog renoviranja prizemlja navedene kuće utrošile ukupno iznos od 7.371,50 KM, odnosno kada se taj iznos podijeli na 2, dobije se iznos od 3.685,75 KM, koliko je svaka od stranka uložila prilikom prvog renoviranja u prizemlje navedene kuće. Prema nalazu vještaka građevinske struke od ukupno utrošenog iznosa tj. od iznosa 7.371,50 KM, 9,02% odnosi se na završne radove, zatim, 6,78% na troškove vodovoda i kanalizacije, a 7,84% na stolarske radove. Na osnovu istog nalaza utvrđeno je, da je za drugo renoviranje koje je vršeno nakon poplave 2014. godine, a koji radovi su detaljno opisani pod tačkom 4 nalaza i mišljenja vještaka građevinske struke od 27.05.2019. godine, zajedno sa uračunatim troškovima postavljanja PVC stolarije na spratu kuće tuženog (5 prozora i 1 ulazna vrata), utrošeno ukupno 4.629,62 KM, kako je to detaljno navedeno u nalazu vještaka.

Nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke sud prihvata objektivnim i stručnim, jer je isti dat u skladu sa naukom i strukom iz ove oblasti, a primjedbi na njegov nalaz i mišljenje nisu imale ni stranke. Međutim, kako je među strankama bila nesporna činjenica da je tokom poplave koja je bila 2014. godine, voda ušla u prizemlje navedene kuće, u visini od oko 0,50 m, te da je uslijed toga u potpunosti uništen laminat koji je bio postavljen prilikom prvog renoviranja, kao i fasada 510 koja je bila navučena, a koji radovi spadaju u završne radove, to je sud ukupan iznos koji je utrošen za prvo renoviranje kojeg su stranke kao tadašnji bračni partneri ukupno uložili, tj. iznos od 7.371,50 KM, umanjio za 9,02%, koliko je vještak građevinske struke naveo u svom nalazu (strana 12 nalaza i mišljenja), da iznosi učešće završnih radova (gdje svakako spadaju laminat i postavljanje fasade), te je sud utvrdio da

9,02% od iznosa 7.371,50 iznosi 664,87 KM, pa kada se taj iznos odbije od iznosa od 7.371,50 dobije se iznos od 6.706,63 KM. Kada se taj iznos podijeli na 2, dobije se iznos od 3.353,30 KM, koliko proizilazi da je tuženi dužan vratiti tužiteljici po osnovu sticanja bez osnova, shodno odredbi člana 210. stav 1, Zakona o obligacionim odnosima. Naime, kako je uslijed poplave koja je bila 2014. godine, uništen u potpunosti laminat u prizemlju navedene kuće, kao i postavljena fasada, to je logično da su obje stranke kao tadašnji bračni partneri pretrpjeli tu štetu, te se je stoga neosnovano potraživanje tužiteljice u pogledu ovog troška od tuženog, jer se tuženi nije neosnovano obogatio za vrijednost ovih izvedenih radova, odnosno $\frac{1}{2}$ ovih izvedenih radova, jer su isti uništeni, pa je sud i obavezao tuženog da tužiteljici po osnovu stečenog bez osnova, za prvo renoviranje prizemlja njegove sadašnje kuće, koja je njegova posebna imovina, za koju visinu je povećana vrijednost njegove kuće, isplati ukupan iznos od 3.353,30 KM, odbijajući tužiteljicu sa preostalim dijelom ovog tužbenog zahtjeva kao previsoko postavljenim. Također, sud je obavezao tuženog da tužiteljici naknadi i $\frac{1}{2}$ od ukupno utrošenih sredstava koje su tužiteljica i tuženi kao tadašnji bračni partneri uložili u kuću tuženog, koja je njegova posebna imovina, prilikom drugog renoviranja prizemlja navedene kuće koje je bilo nakon poplave 2014. godine, i to: na ime postavljanja keramičkih pločica u svim prostorijama prizemlja navedene kuće, uz prethodno postavljanje ljepenke, u količini od 43,68 m², iznos od 480,48 KM, koliko iznosi $\frac{1}{2}$ od iznosa kojeg je vještak građevinske struke utvrdio u svom nalazu (960,96 KM), zatim, na ime nabavke i lijepljenja stiropora debljine 2 cm, na vanjske zidove i strop, u količini od 97,60 m², prizemlja navedene kuće, iznos od 200,08 KM, koliko iznosi $\frac{1}{2}$ od iznosa kojeg je vještak građevinske struke utvrdio u svom nalazu (400,16 KM), te na ime grundiranja zidova, navlačenja edelpuca i krečenja svih zidova, na površini od 133,48 m², u prizemlju kuće tuženog, iznos od 834,24 KM, koliko iznosi $\frac{1}{2}$ od iznosa kojeg je vještak građevinske struke utvrdio u svom nalazu (1.668,50 KM). Dakle, tuženi je dužan po osnovu sticanja bez osnova tuženoj isplatiti ukupno na ime sredstava koje je tužiteljica uložila, u kuću tuženog kao njegovu posebnu imovinu, prilikom drugog renoviranja koje je vršeno iza poplave 2014. godine, a za vrijeme trajanja njihove bračne zajednice, ukupan iznos od 1.514,80 KM, odnosno ukupno na ime ulaganja koja je izvršila tužiteljica u posebnu imovinu tuženog prilikom oba renoviranja predmetne kuće, ukupan iznos od 4.868,10 KM.

Sud nije povjerovao dijelu iskaza tuženog, kao ni iskazu svjedokinje Gruber Karajčić Vahide, sestre tuženog, u dijelu u kojem su tvrdili da je ovo drugo renoviranje prizemlja predmetne kuće, koje je vršeno tokom 2014. godine, finansirala sestra tuženog Karajčić Vahida, a ne on i tužiteljica kao bivši bračni partneri. Njihov iskaz u tom dijelu je u potpunosti opovrgnut iskazom tužiteljice datom u svojstvu stranke, čijem iskazu je sud u ovom dijelu u potpunosti povjerovao, kao istinitom i tačnom, jer je njen iskaz bio dosljedan uvjerljiv i potvrđen je i materijalnim dokazima. Naime, tuženi i svjedokinja Vahida su tvrdili, da je svjedokinja Vahida plaćala troškove kompletnog renoviranja prizemlja predmetne kuće, koje renoviranje je vršeno 2014. godine, na način da je svojoj majci slala (majci tuženog) putem Western Uniona određene iznose novca, odnosno da je ukupno poslala 1.920 eura i da je najveći dio tog iznosa uložen u to drugo renoviranje prizemlja predmetne kuće, koje je vršen tokom 2014. godine, a da je ostatak novca ostao majci. (Iskaz tuženog u ovom dijelu naveden na str. 16 zapisnika sa ročišta za glavnu raspravu od 04.09.2019. godine), a iskaz svjedokinje u ovom dijelu naveden na strani 11, 13 i 14 zapisnika sa ročišta sa lica mjesta od 16.04.2019. godine. Čak su i iskazi tuženog i svjedokinje Vahide u ovom dijelu bili suprotni. Naime, svjedokinja Vahida, je prvo (na str.13 zapisnika sa ročišta od 16.04.2019. godine, na upit punomoćnika tužiteljice, „kome je bio namijenjen novac, koji ste slali putem Western Uniona“, odgovorila „bio je namijenjen majci, da se to renovira“, te je tom prilikom objasnila da je ona htjela da majka, s obzirom da je bolovala od parkinsonove bolesti (tresla se i teško

se kretala), da predje da živi u prizemlje kuće, a da tuženi sa tužiteljicom kao tadašnjom suprugom predje na sprat predmetne kuće, ali da se s tim nije složila tužiteljica, da bi naknadno u svom odgovoru , str. 13 i 14 istog zapisnika iskazala da je taj novac poklonila svojoj majci , ali da ga je formalno slala na ime tuženog Džemila, jer je majka bila slabo pokretna, te da je majka jedan dio tih sredstava koje je ona slala putem Western Uniona trošila za svoje potrebe, za liječenje i druge stvari, te da je majka imala svoju penziju od oko 120,00 KM, da je plaćala struju , vodu i nabavljala razne stvari koje su joj trebale, te da je majka dijelom od tih novaca pomagala i brata i snahu (misli na tužiteljicu i tuženog). Dakle, i sam iskaz svjedokinje je konfuzan i nedosljedan, u pogledu namjene novaca kojeg je slala putem Western Uniona, a koje dokaze je kao svoje tokom ovog postupka izveo tuženi. Na osnovu uvida u ove materijalne dokaze tuženog, tj. pošiljke novca koje su slate od strane svjedokinje Gruber Karajčić Vahide na ime tuženog Karajčić Džemila, koje su prevedene sa njemačkog na bosanski jezik , utvrđeno je da je tokom 2014.godine, tuženom od strane navedene svjedokinje poslat ukupan iznos od 1.920 eura, a da je novac slat u više tranši svaki mjesec ili dva određene manje sume novca , u iznosima od 100 eura, 150 eura, 200 eura 250 eura, 120 eura .., te jedna najveća uplata je izvršena 30.06.2014.godine, u iznosu od 500 eura , a najveći broj uplata je vršen tokom 2014.godine, (jedna 2012 i jedna 2015.godine). Sud je u cijelosti povjerovao iskazu tužiteljice u dijelu u kojem je iskazala da su sve ove uplate vršene majci tuženog, za njene svakodnevne potrebe , kako je to iskazala i sama svjedokinja na str. 14 zapisnika sa ročišta od 16.04.2019. godine, za njeno liječenje, i druge razne svakodnevne potrebe jer je živjela samo od penzije, čija visina iznosi 320 KM, pa je logično da joj je kćerka kao imućna osoba redovno slala novac kako bi joj pomogla kao svojoj majci, a ne da se radilo o novcu koji je ona ulagala na ime drugog renoviranja prizemlja kuće, nakon poplave koja je bila 2014.godine. Isto tako, sud je povjerovao iskazu tužiteljice, da je iznos od 500 eura koji je uplaćen 30.06.2014.godine, svjedokinja poslala svojoj majci , putem tuženog, a s namjerom da se podigne spomenik, odnosno nišane umrlom ocu tuženog, (koji je umro 13.04.2013.godine, što nije sporno među strankama). Takodjer, nelogično je da bi svjedokinja slala iznos za to drugo renoviranje prizemlja kuće u situaciji kada je i sama iskazala da se tužiteljica protivila prijedlogu svjedokinje da ona i tuženi predju živjeti na sprat kuće i da nije htjela to prihvatiti i da su ostali živjeti i dalje u prizemlju kuće. Osim toga, iskaz tužiteljice u svojstvu stranke u bitnom je potvrđen i iskazima saslušanih svjedoka , te brojnim fotografijama koje je kao svoje dokaze izvela tužiteljica.

Odlučujući o dijelu tužbenog zahtjeva kojim je tužiteljica potraživala od tuženog po osnovu sticanja bez osnova $\frac{1}{2}$ iznosa kojeg je utvrdio vještak građevinske struke u svom nalazu od 27.05.2019. godine, a na ime postavljanja PVC stolarije na spratu predmetne kuće tuženog: 3 PVC prozora, veličine 180x140m, 2 PVC prozora veličina 160x140m i jedna ulazna PVC vrata, sud je utvrdio da isti nije osnovan. Naime, tužiteljica nije na pouzdan način dokazala da su doista ona i tuženi kao tadašnji braćni partneri svojim sredstvima kupili i ugradili PVC stolariju na spratu kuće tadašnje vlasništvo oca tuženog Karajčić Asima, sadašnje vlasništvo tuženog, a na njoj je bio teret dokazivanja ovih činjenica, shodno odredbama članova 7 stav 1 i 123 stav 1 Zakona o parničnom postupku FBiH, pa je sud o postojanju ovih činjenica odlučio primjenom pravila o teretu dokazivanja, shodno odredbi člana 126 ZPP-a FBiH, tj. ove činjenice sud je poprimio nedokazanim.

Naime, sud nije povjerovao iskazu tužiteljice datom u svojstvu stranke u ovom dijelu jer je njen iskaz nelogičan i suprotan ostalim izvedenim dokazima. Naime, u svom iskazu (strana 9 zapisnika sa ročišta za glavnu raspravu od 04.09.2019. godine), ista je iskazala da su stolariju na spratu kuće, tadašnje vlasništvo oca tuženog Asima zamijenili još dok su živjeli u zajedničkom domaćinstvu sa njegovim roditeljima, zajedničkim novcima nje i tuženog, a da je sestra tuženog Gruber Karajčić Vahida u ime svoga oca Karajčić Asima (otac tuženog)

dala 100 eura u svrhu zamjene stolarije na spratu predmetne kuće. Iskaz tužiteljice u ovom dijelu potpuno je nelogičan i nedosljedan, jer je u činjeničnim navodima tužbe navodila da su prvo renoviranje prizemlja predmetne kuće (kojom prilikom je između ostalih radova izvršeno i postavljanje PVC stolarije na kompletno prizemlje predmetne kuće), vršili tokom 2008. godine, kod kojeg navoda je ustrajala i tokom cijelog postupka, a da su poslije ubrzo (nije navela koje godine), izvršili postavljanje i kompletne PVC stolarije pobliže opisane naprijed na spratu kuće u kojem su živjeli roditelji tuženog. Iz iskaza saslušanih svjedoka, te stranaka, sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi koje godine je tačno postavljena stolarija na spratu kuće tuženog, ali je sigurno da je ista postavljena u kojem periodu 2010 do 2013 godine, iz čega proizilazi da nije tačan navod tužiteljice da je naprijed opisana PVC stolarija na spratu predmetne kuće postavljena u periodu dok su ona i tuženi živjeli u zajedničkom domaćinstvu sa roditeljima tuženog, jer je nesporno među strankama da su oni nakon što su renovirali prizemlje predmetne kuće u isto preselili i počeli živjeti u zasebnom domaćinstvu već 2008. godine. Dakle, u vrijeme ugradnje stolarije na spratu predmetne kuće tužiteljica i tuženi kao tadašnji bračni partneri nisu živjeli u zajedničkom domaćinstvu sa njegovim roditeljima, i teško je za povjerovati da bi tužiteljica pristala na ulaganje u predmetni dio tadašnje kuće oca tuženog Karajčić Asima, u kojem je živio on i njegova supruga, s obzirom, da je u svom iskazu iskazivala da su prestali živjeti u zajedničkom domaćinstvu sa istima 2008. godine, zbog problema u funkcionisanju te zajednice, te da su upravo iz tih razloga i renovirali prizemlje predmetne kuće i u isto uselili. Osim toga ovaj dio njenog iskaza nije potvrđen nijednim drugim izvedenim dokazom. Naprotiv, njen iskaz opovrgnut je iskazima saslušane svjedokinje Gruber Karajčić Vahide i Buljubašić Mirsada (čak ni svjedoci Buljubašić Emira i Tursić Hazim, koji su sestra i otac tužiteljice nisu potvrdili njen navod), pa je sud ovaj dio tužbenog zahtjeva tužiteljice i morao odbiti kao neosnovan, odnosno nedokazan, primjenom pravila o teretu dokazivanja, shodno odredbi člana 126 ZPP-a FBiH, u vezi sa članom 7 stav 1 i 123 stav 1 istog Zakona. Kako je sud na osnovu nalaza i mišljenja vještaka građevinske struke Džaferović Zijada, utvrdio (strana 13 nalaza i mišljenja od 27.05.2019. godine), da tržišna vrijednost jednog PVC prozora veličine 180x140 cm, na spratu kuće tuženog iznosi 250,00KM, odnosno 3 prozora 750,00 KM, zatim, da tržišna vrijednost jednog PVC prozora veličine 160x140 cm, na spratu kuće tuženog iznosi 240,00 KM, odnosno 2 prozora te veličine 480,00KM, te da tržišna vrijednost jednih ulaznih PVC vrata na spratu predmetne kuće iznosi 370,00 KM, odnosno na osnovu nalaza vještaka građevinske struke Džaferović Zijada, sud je utvrdio da ukupna tržišna vrijednost PVC stolarije na spratu predmetne kuće tuženog iznosi 1.600,00 KM, iz čega slijedi da $\frac{1}{2}$ od tog iznosa iznosi 800,00 KM, koliko je potraživala tužiteljica po ovom osnovu, to je sud i morao odbiti tužbeni zahtjev tužiteljice, po ovom osnovu za navedeni iznos.

Odlučujući o dijelu tužbenog zahtjeva tužiteljice kojim traži da se obaveže tuženi da joj po osnovu sticanja bez osnova, isplati $\frac{1}{2}$ iznosa od 7.588,80 KM, kojeg su ona i tuženi kao tadašnji bračni partneri uložili u izgradnju pomoćnog građevinskog objekta, koji se sastoji od drvarnice – šupe i garaže, sud je utvrdio da je ovaj dio tužbenog zahtjeva tužiteljice osnovan.

Naime, u ovom dijelu sud je povjerovao iskazu tužiteljice datom u svojstvu stranke, jer je njen iskaz u ovom dijelu bio siguran i uvjerljiv, te dosljedan, a isti je potvrđen i iskazima saslušanih svjedoka Buljubašić Emire, Tursić Hazima, Buljubašić Mirsada, Buljubašić Elvedine, Mehanović Munira zv. Hamza, i Ramić Malika, čime je opovrgnut iskaz tuženog dat u svojstvu stranke kao iskaz svjedokinje Gruber Karajčić Vahide.

Prilikom davanja svog iskaza tužiteljica je iskazivala da se na mjestu sadašnjeg pomoćnog objekta nalazila stara šupa, koju su ona i tuženi kao tadašnji bračni partneri porušili i od temelja odlučili napraviti novi pomoćni objekat, čiju izgradnju su započeli početkom 2013. godine, dok su bili živi roditelji tuženog, te da su isti napravili dijelom od sredstava

koje su ostvarivali po osnovu svojih plaća, a dijelom od sredstava koje je tuženi zaradio u SR Njemačkoj gdje je radio 3 mjeseca, kojom prilikom je zaradio oko 15.000,00 KM, te da su jedan dio od tih sredstava trošili za potrebe zajedničkog domaćinstva a da je po njenoj procjeni najmanje 10.000,00 KM, uloženo od tih sredstava u izgradnju navedenog pomoćnog objekta. Nadalje, je ista iskazala da je sve radove na izgradnji tog pomoćnog objekta izvodio njen otac. Tuženi saslušan u svojstvu stranke, iskazao je da je izgradnja pomoćnog spornog objekta započeta 2010. godine, a da je izgradnja istog završena u martu ili aprilu 2012. godine, te da je izgradnja istog koštala cca 5.000,00 KM do 5.500,00 KM, te da je njegova sestra Vahida njegovom ocu dala 5.500,00 KM upravo za izgradnju tog objekta, te da je on siguran da je njegov otac Asim cijeli taj iznos uložio u finansiranje izgradnje tog objekta, a da on i tužiteljica u izgradnju istog nisu uložili niti jednu marku, jer su sve svoje cjelokupne plaće oni trošili za druge svoje potrebe, „hodnju“, ishranu i sl.“. Nadalje, isti je iskazao da je tačno da je otac tužiteljice izveo većinu radova na izgradnji tog pomoćnog objekta (izvukao ploču, izdao objekat, pokrio isti), a da je tuženi sa svojim prijateljima koji su mu pomagali izlio ploču, te da je ocu tužiteljice većina radova koje je izvodio na tom pomoćnom objektu plaćena, a da je nešto radio bez naknade. U ovom dijelu sud je u cijelosti povjerovao iskazu tužiteljice a ne iskazu tuženog, jer je iskaz tužiteljice bio uvjerljiviji i isti je potvrđen iskazima saslušanih svjedoka, a posebno iskazu svjedoka Tursić Hazima, oca tužiteljice, koji je izvodio sve radove na navedenom objektu i koji je iskazao da im je izvođenje tih radova kao majstor radio besplatno, ali da su mu oni ipak sami od sebe ponešto i plaćali, te da su finansiranje istog vršili tužiteljica i tuženi svojim novcima, te je isti iskazao da je objekat rađen prije poplave 2014. godine, (nije se mogao sjetiti tačne godine, ali da je siguran da je objekat u vrijeme poplave 2014. godine već bio završen, jer je i taj objekat bio poplavljen). Bez obzira što je svjedok Tursić Hazim otac tužiteljice sud je istom povjerovao kao istinitom i tačnom, jer je svoj iskaz davao na siguran i uvjerljiv način, njegova saznanja su neposredna, jer je kao majstor izvodio većinu radova na navedenom objektu, a njegov iskaz kao i iskaz tužiteljice u svojstvu stranke u bitnom je potvrđen u iskazom saslušanog svjedoka Buljubašić Mirsada, koji nije u srodstvu niti sa jednom od stranka, a koji stanuje u neposrednoj blizini predmetne kući i kojem su te činjenice poznate iz neposrednog opažanja, koji je iskazao da se pomoćni objekat počeo graditi neposredno nakon što se tuženi vratio iz SR Njemačke kako je to i tvrdila tužiteljica. Logično je što je ovaj svjedok i svjedokinja Elvedina iskazivali da im nisu poznate činjenice kojim sredstvima su tužiteljica i tuženi finansirali izgradnju tog pomoćnog objekta, jer to najbolje znaju stranke, Također, svjedokinja Buljubašić Emira, sestra tužiteljice potvrdila je navod tužiteljice da se sporni pomoćni objekat počeo graditi kada se tuženi vratio iz Njemačke, samo nije bila sigurna u tačnu godinu izgradnje istog, misleći da je to bilo iza poplave 2014. godine, iako misli da je u vrijeme izgradnje bio živ otac tuženog, iskazujući da se ne može sjetiti koje godine, niti nekih svojih stvari kada su bile, a kamoli tačne godine izgradnje spornog pomoćnog objekta. Bez obzira što se ova svjedokinja nije sa sigurnošću mogla sjetiti početka izvođenja radova, na izgradnji navedenog pomoćnog objekta odnosno završetka istog, ipak i iz njenog iskaza proizilazi da je izgradnja spornog objekta započeta u periodu dok je bio živ otac tuženog, jer je logično da se svjedoci ponekada sa sigurnošću ne mogu sjetiti tačnih datuma odnosno godina, kada se zbila neka činjenica, pogotovo kada se radi o nekom kraćem preciznijem periodu. Međutim, po mišljenju ovog suda pravno je irelevantna činjenica da li je pomoćni objekat započet i završen u periodu kojeg je navodio tuženi (od 2010- marta odnosno do aprila 2012 godine), ili pak u periodu kojeg je navodila tužiteljica (2013 godina), već je bitno da je dokazana činjenica, a što nije sporno ni među strankama da se izgradnja cjelokupnog pomoćnog objekta desila u vrijeme dok je trajala bračna zajednica stranaka, a u pogledu finansiranja izgradnje tog pomoćnog objekta sud je u cijelosti povjerovao iskazu tužiteljice a ne tuženog, jer je detaljno objasnila kojim sredstvima je isti finansiran, dok su tuženi i svjedokinja Vahida pokušavali svo vrijeme

prikazati da su plaće stranaka bile izuzetno niske i da su ih trošili samo za ostale potrebe njihovog zajedničkog domaćinstva, te da navodno nisu imali od čega ulagati u izgradnju pomoćnog objekta, niti dijelu njegovog iskaza u kojem je tvrdio da je doista išao u Njemačku, s namjerom da radi, ali da ipak nije radio jer mu se razbolio brat (imao je nekih problema sa kičmom), da je u Njemačkoj boravio jedan period kod brata a jedan kod sestre, da ništa nije radio u Njemačkoj, te da se vratio nazad u BiH nakon 15 ili 20 dana, a da mu je sestra Vahida dala oko 3.000,00 KM, te da je te pare dao svom ocu i da je njegov otac tim parama plaćao sve drugo što je trebalo za pomoćni objekat, (navodeći tom prilikom da je sestra Vahida ranije njegovom ocu dala 2.000,00 KM za nabavku materijala za izgradnju tog pomoćnog objekta). Ovom dijelu iskaza tuženom sud nije povjerovao jer je isti bio potpuno neuvjerljiv. Također, sud nije povjerovao ni iskazu svjedokinje Vahide, sestre tuženog, jer je njen iskaz bio potpuno neuvjerljiv i nedosljedan, pa je tako iskazala da je izgradnja spornog pomoćnog objekta bila prije 8-9 godina, (strana 10 zapisnika sa ročišta na licu mjesta od 16.04.2019. godine), da bi po tom iskazala da se objekat počeo graditi u junu mjesecu 2012. godine (strana 12 istog zapisnika), te da je ona svome ocu Asimu (otac tuženog), na ime izgradnje tog pomoćnog objekta poslala između 3.000,00-4.000,00 eura, i da ju je otac stalno izvještavao o pojedinim fazama izgradnje tog objekata, te je iskazala da tužiteljica i tuženi nisu uložili ništa u finansiranje i izgradnju ovog objekta, jer nisu imali od čega da žive, te da su oni živjeli od para koje je ona slala svome ocu. Ovom dijelu iskaza svjedokinje sud nije povjerovao jer je bio nesiguran, neuvjerljiv i nedosljedan i isti nije potvrđen ni jednim drugim izvedenim dokazom (osim dijelom iskaza tuženog), te je sud njen iskaz poprimio iskonstruisanim s namjerom da pomogne svom bratu u ovom postupku, jer je iz cijelog njenog iskaza vidljivo da sve ono što ima veću vrijednost ona tvrdila da je sve ona finansirala ili isključivo poklanjala tuženom kao bratu, dok je samo za pojedine pokretne stvari koje su manje vrijednosti govorila da ih je poklonila tužiteljici i tuženom, kao tadašnjim braćni partnerima, kako je to sud obrazlagao naprijed, i koja je kao i tuženi svo vrijeme nastojala prikazati što nižom – simboličnom visinu plaća koje su ostvarivali tužiteljica i tuženi, te iskazujući da joj nije poznata činjenica da li su tužiteljica i tuženi ikada dizali ikakve kredite, a koja činjenica joj nije mogla ostati nepoznata, s obzirom da su joj sve druge činjenice iz zajedničkog života tužiteljice i tuženog kao tadašnjih braćnih partnera itekako bile poznate, kako je sama to iskazivala.

Kako je sud na osnovu uvida u nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke Džaferović Zijada, utvrdio da tržišna vrijednost spornog pomoćnog objekat sadašnje vlasništvo tuženog, kao njegova posebna imovina iznosi 7.588,80 KM, koliko proizilazi da su tužiteljica i tuženi kao tadašnji braćni partneri, za vrijeme trajanja njihove braćne zajednice uložili u predmetni sporni objekat koji je do smrti oca tuženog Karajčić Asima (nesporno je da je preminuo 13.04.2013.godine) bio vlasništvo oca tuženog, a poslije njegove smrti vodi se kao vlasništvo tuženog sa dijelom 1/1, kao njegova posebna imovina (jer ga je stekao naslijeđem iza oca Asima), to proizilazi da 1/2 od navedenog iznosa iznosi 3.794,40 KM, koliko proizilazi da je tužiteljica uložila u finansiranje izgradnje navedenog pomoćnog objekta, odnosno proizilazi da se tuženi neosnovano obogatio za vrijednost njenih ulaganja u navedeni objekat, odnosno uvećana je vrijednost nekretnine k.č. 865, upisane u ZK uložak 904 KO Zavidovići, vlasništvo tuženog, zbog čega je sud, shodno odredbi člana 210 stav 1 Zakona o obligacionim odnosima i obavezao tuženog da tužiteljici, po osnovu sticanja bez osnova, isplati iznos od 3.794,40 KM, a na ime navedenih ulaganja.

Odlučujući o dijelu tužbenog zahtjeva tužiteljice, kojim je tužiteljica tražila da se obaveže tuženi da joj isplati ukupan iznos od 2.180,85 KM, na ime njenog suvlasničkog dijela od ½, kojeg je imala na teretnom motornom vozilu Volkswagen tip 251, godina proizvodnje 1992, isplati polovinu iznosa kojeg je utvrdio vještak mašinske struke Seferović Raif u svom

nalazu i mišljenju od 14.03.2019.godine, tj. $\frac{1}{2}$ iznos od 1.106,70 KM, i na ime suvlasničkog dijela od $\frac{1}{2}$ kojeg je tužiteljica imala na pokretnim stvarima koje nisu zatečene na licu mjesta tokom uviđaja, a koje su pobliže navedene u dopunskom nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke Tadić Amire od 17.07.2019. godine, isplati $\frac{1}{2}$ vrijednosti navedenih stvari koje je utvrdio navedeni vještak, odnosno $\frac{1}{2}$ od iznosa 3.255,00 KM, odnosno da joj isplati iznos od 1.627,50 KM, sud je utvrdio da je ovaj dio tužbenog zahtjeva tužiteljice djelimično osnovan. Naime, isti je osnovan u cijelosti u dijelu koji se odnosi na potraživanje tužiteljice na ime $\frac{1}{2}$ vrijednosti PMV Volkswagen. Naime, tuženi saslušan u svojstvu stranke iskazao je da su navedeno teretno motorno vozilo kupili zajedničkim sredstvima on i tužiteljica za vrijeme trajanja njihove bračne zajednice u Gradačcu, te da su isti kupili u neispravnom stanju u iznosu od 500,00 KM, a na ročištu na licu mjesta koje je održano dana 16.04.2019. godine, (strana 2 zapisnika), iskazao je da je navedeno vozilo on prodao na otpad za iznos od 440,00 KM, (nesporno je među strankama da je tuženi isto prodao nakon faktičkog prekida bračne zajednice između njega i tužiteljice). Pravno je irelevantna činjenica za koliki iznos novac je kupljeno teretno motorno vozilo u Gradačcu, tj. da li za iznos koje je navodio tuženi ili tužiteljica , već je relevantna činjenica, kolika je procijenjena tržišna vrijednost navedenog teretnog motornog vozila bila u momentu otuđenja istog odnosno u vrijeme izrade nalaza i mišljenja vještaka mašinske struke. Naime, vještak mašinske struke Seferović Raif u svom osnovnom nalazu i mišljenju od 14.03.2019.godine, naveo je da tržišna vrijednost navedenog teretnog motornog vozila iznosi ukupno 1.106,70 KM, iz čega proizilazi da $\frac{1}{2}$ vrijednosti navedenog teretnog motornog vozila iznosi 553,35 KM, koliko je sud i obavezao tuženog da isplati tužiteljici na ime njenog suvlasničkog dijela od $\frac{1}{2}$ kojeg je imala na tom teretnom motornom vozilu, koje je predstavljalo bračnu stečevinu stranka. Prema stavu sudske prakse npr. presuda Vrhovnog suda FBiH, broj: 70 0 P 000143 09 Rev od 25.01.2011. godine, bračnu stečevinu predstavlja novčana protuvrijednost stvari, koje su stečene zajedničkim radom tokom trajanja bračne zajednice, a koje je jedan bračni partner prodao nakon faktičkog prekida bračne zajednice. Sud je prihvatio objektivnim i stručnim nalaz i mišljenje vještaka mašinske struke jer je isti dat u skladu sa naukom i strukom , a vještak je detaljno odgovorio na sva pitanja i primjedbe koje su iznosili tužiteljica odnosno punomoćnik tužiteljice.

Odlučujući o dijelu tužbenog zahtjeva kojim je tužiteljica tražila da joj tuženi isplati $\frac{1}{2}$ vrijednosti i ostalih pokretnih stvari koje nisu zatečene na licu mjesta prilikom uviđaja, a koje su pojedinačno navedene u dopunskom nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke od 17.07.2019.godine, sud je utvrdio da je isti djelimično osnovan. Kao što je obrazloženo naprijed, sud je i u ovom dijelu u cijelosti povjerovao iskazu tužiteljice kao stranke, da su stranke zajedničkim radom i sredstvima stekle i sljedeće pokretne stvari: jedan televizor „Beko „ , jedan kompjuter – laptop HP, jedan kompjuter – laptop „DELL“, jedan kompjuter „Samsung“, jedan plastični bazen Intex za kupanje, sa željeznom konstrukcijom vel. 4x4 m , jedna mikrovalna peć Daewo, jedan aparat za varenje Einhel, jedna pegla za rublje Privileg , te jedan usisivač Aqua Rovus, te da je tuženi ove pokretne stvari otuđio, nakon faktičkog prekida bračne zajednice stranaka. Sud je obrazložio naprijed iz kojih razloga nije povjerovao iskazu tuženog, da su te pokretne stvari uništene tokom poplave i da ih je odnijela tužiteljica, te sud prihvata istinitom tvrdnju tužiteljice, da je ona lično prilikom poplave sve pokretne stvari spasila i na vrijeme izmjestila na sprat kuće tuženog, pa kako pokretne stvari nisu zatečene na licu mjesta, ni u vrijeme vršenja uviđaja od strane suda, to je sud prihvatio tačnom tvrdnju tužiteljice, da je tuženi navedene pokretne stvari otuđio nakon faktičkog prekida bračne zajednice, jer je njen iskaz bio uvjerljiv i dosljedan za razliku od iskaza tuženog, kako je to sud obrazlagao naprijed.

Na osnovu dopunskog nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke Tadić Amire od 17.07.2019.godine, sud je utvrdio da ukupna tržišna vrijednost svih pokretnih stvari koje je tužiteljica potraživala konačno opredijeljenim tužbenim zahtjevom, koje su predstavljale bračnu stečevinu stranaka, a koje je tuženi otuđio, nakon faktičkog prekida bračne zajednice, koje pokretne stvari su pobliže navedene u dopunskom nalazu vještaka ekonomske struke Tadić Amire od 17.07.2019.godine, iznosi 3.255,00 KM, odnosno da $\frac{1}{2}$ vrijednosti svih tih stvari iznosi 1.627,50 KM, odnosno pojedinačno kako je to prikazano za svaku pokretnu stvar u tabelarnom dijelu dopunskog nalaza ovog vještaka. Međutim, kako je sud odbacio tužbu tužiteljice u dijelu kojim je potraživala isplatu novčane protuvrijednosti za sljedeće pokretne stvari: trokrilni ormar – dio spavaće sobe, četvorodijelna kuhinja i kuhinjski elementi, smeđe boje, bicikli narandžasto-sivi i crno- crveni, garažni alat: šrafcižeri, gedore, bušilice, brusilice, trimmer i kosačica, te posuđe, posteljina i prostirka, te kako ukupna tržišna vrijednost ovih pokretnih stvari, u odnosu na koje je sud tužbu odbacio, (jer tužiteljica do kraja postupka nije u potpunosti opredijelila identitet navedenih stvari, broj, kvalitet, veličinu, proizvođača, itd), po dopunskom nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke iznosi 2.115,00 KM, odnosno $\frac{1}{2}$ vrijednosti istih 1.057,50 KM, to je sud od ukupnog iznosa koji predstavlja vrijednost suvlasničkog dijela tužiteljice od $\frac{1}{2}$, na svim pokretnim stvarima navedenim u dopunskom nalazu vještaka ekonomske struke od 17.07.2019.godine, tj. od iznosa 1.627,50 KM oduzeo iznos od 1.057,50 KM, (vrijednost suvlasničkog dijela tužiteljice na pokretnim stvarima u odnosu na koje je sud odbacio tužbu), te se dobio iznos od 577,00 KM, (koliko iznosi vrijednost suvlasničkog dijela tužiteljice na ostalim pokretnim stvarima navedenim u dopunskom nalazu vještaka ekonomske struke od 17.07.2019.godine), a koje je tuženi otuđio (radi se o pokretnim stvarima u odnosu na koje sud nije odbacio tužbu), zbog čega je sud i obavezao tuženog da tužiteljici na ime ovih otuđenih pokretnih stvari isplati iznos od 577,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos, počevši od podnošenja tužbe, do isplate, shodno odredbi čl. 277 st.1 ZOO.

Na dosuđene iznose naknada koji se odnose na ulaganja u pomoćni građevinski objekat, te na ime dva renoviranja i adaptiranja porodične kuće tuženog, sud je zatezne kamate dosudio na navedene iznose, počevši od 10.02.2016.godine, kao dana pravosnažnosti presude o razvodu braka, odlučujući u granicama konačno opredijeljenog tužbenog zahtjeva tužiteljice, shodno odredbi čl. 2 st.1 ZPP FBiH, iako joj je to pravo pripadalo i od ranije, tj. od faktičkog prekida bračne zajednice, dok su zatezne kamate na sve ostale naknade dosuđene od 12.06.2018.godine, kao dana podnošenja ove tužbe, opet odlučujući u granicama konačno opredijeljenog tužbenog zahtjeva tužiteljice, shodno odredbi čl. 277 st.1 ZOO i 210 st.4 istog Zakona.

Odlučujući o protutužbenom zahtjevu tuženog, kojim je tražio da se utvrdi, da je bračnu stečevinu stranaka činilo i putničko motorno vozilo marke „Opel“, Tip T 98, MONOCAB, model Zafira, godina proizvodnje 2001. reg. oznaka T 27-E-027, i da je suvlasnički udio stranaka na navedenom vozilu $\frac{1}{2}$, te da je slijedom toga, tužiteljica Karajčić Adisa, dužna tuženom Karajčić Džemilu, isplatiti novčanu protuvrijednost njegovog udjela u navedenoj bračnoj stečevini, u iznosu od 1.575,00 KM, je osnovan. Naime, tokom postupka tužiteljica je učinila nespornom činjenicu, da navedeno putničko motorno vozilo je predstavljalo bračnu stečevinu stranaka, te da je ona isto prodala nakon faktičkog prekida bračne zajednice trećem licu, te je u pogledu konačno opredijeljenog protutužbenog zahtjeva (str.2 zapisnika sa ročišta za glavnu raspravu od 09.10.2019.godine), punomoćnik tužiteljice iskazao, da ne osporava pravni osnov protutužbenog zahtjeva, već samo visinu, ukoliko bi ista prelazila iznos od $\frac{1}{2}$ kojeg je utvrdio vještak mašinske struke.

Na osnovu uvida u nalaz i mišljenje vještaka mašinske struke Seferović Redže iz Zenice, u svom osnovnom nalazu i mišljenju od 14.03.2019.godine, str. 8 i 9 nalaza i mišljenja, je naveo da tržišna vrijednosti navedenog putničkog motornog vozila iznosi 3.150,00 KM, pa kada se izračuna $\frac{1}{2}$ od navedenog iznosa, koliko iznosi suvlasnički dio tuženog kojeg je imao na navedenom vozilu, proizilazi, da je tužiteljica dužna tuženom na ime njegovog suvlasničkog dijela od $\frac{1}{2}$, kojeg je imao na navedenom vozilu, isplatiti iznos od 1.575,00 KM, jer bračnu stečevinu predstavlja novčana protuvrijednost stvari koje su stečene zajedničkim radom tokom trajanja bračne zajednice, a koje je jedan bračni partner prodao nakon faktičkog prekida bračne zajednice, kakav stav je zauzela dosadašnja sudska praksa, npr. presuda Vrhovnog suda FBiH br. 70 0 P 000 143 09 Rev od 25.01.2011.godine. Sud je u cijelosti prihvatio objektivnim i stručnim, nalaz vještaka mašinske struke, jer je isti u svom nalazu detaljno naveo, pomoću kojih parametara je utvrdio tržišnu vrijednosti navedenog vozila, te je vještak u potpunosti odgovorio na sva pitanja postavljena od strane stranaka, odnosno njihovih punomoćnika, kako je to detaljno navedeno na str. od 3-8 zapisnika sa ročišta za glavnu raspravu od 11.06.2019.godine.

Ostali materijalni dokazi (ugovor od 21.01.2006.godine, kupoprodajni ugovor broj 003039 od 18.09.2006.godine, račun broj 003039 od 18.09.2006.godin, ugovor broj 1159/07 i račun broj 1159/07) su irelevantni za sudbinu ovog spora, pa ih sud ne smatra potrebnim posebno cijeniti, jer se isti odnose na dio tužbenog zahtjeva u odnosu na koji je tužba povučena.

O troškovima parničnog postupka odlučeno je shodno članu 386 stav 2, u vezi sa članom 387 ZPP FBiH, odnosno navedeni troškovi odmjereni su srazmjerno uspjehu tužiteljice u ovoj parnici, koji uspjeh je sud cijenio po pojedinim fazama ovog postupka. Naime, u odnosu na prvobitno opredijeljeni tužbeni zahtjev tužiteljice iz tužbe, čija vrijednost spora je bila označena na iznos od 15.100,00 KM, uspjeh tužiteljice iznosi oko 65 %, koji uspjeh tužiteljice je bio sve do posljednjeg ročišta za glavnu raspravu, koje je održano 19.10.2019.godine, kada je vrijednost spora, prilikom konačnog opredjeljenja tužbenog zahtjeva označena na iznos od 15.928,81 KM.

Troškove parničnog postupka sud je obračunao po pojedinim fazama postupka, u skladu sa Pravnim shvatanjem usvojenim na Panelu za ujednačavanje sudske prakse iz građanske oblasti održanom dana 30.01.2014.godine u Sarajevu u prostorijama VSTV, kojem su prisustvovali predstavnici Suda BiH, Vrhovnog suda FBiH, Vrhovnog suda RS i Apelacionog suda Brčko Distrikta BiH.

Naime, tužiteljici bi prema čl. 12 u vezi sa čl. 13 st. 1 podtačka a) Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata (Sl. Novine FBiH br. 22/2004) pripala nagrada na ime sastava tužbe od strane punomoćnika advokata, u iznosu od 907,00 KM. Međutim, kako uspjeh tužiteljice, u odnosu na ovu fazu postupka iznosi oko 65 %, to je tužiteljici na ime troškova za ovu pravnu radnju dosuđen iznos od 589,55 KM. Tužiteljici bi na ime zastupanja tužiteljice od strane punomoćnika advokata na pripremnom ročištu održanom dana 13.11.2018. godine, pripala nagrada u iznosu od 907,00 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka b) AT). Međutim, kako uspjeh tužiteljice ovoj fazi postupka iznosi oko 65 %, to je sud tužiteljici na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 589,55 KM. Tužiteljici bi na ime zastupanja tužiteljice od strane punomoćnika advokata na nastavku pripremnog ročišta održanog dana 05.02.2019. godine, pripala nagrada u iznosu od 453,50 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka b) AT). Međutim, kako uspjeh tužiteljice ovoj fazi postupka iznosi oko

65 %, to je sud tužiteljici na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 294,77 KM. Tužiteljici bi za zastupanje na ročištu na licu mjesta, koje je održano dana 16.04.2019.godine, pripala nagrada u iznosu od 680,20 KM , (shodno čl. 12 u vezi sa čl. 13 st. 1, tačka 4, podtačka a) AT). Međutim, kako uspjeh tužiteljice u ovoj fazi postupka iznosi oko 65 %, to je sud tužiteljici na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 442,16 KM. Tužiteljici bi na ime zastupanja tužiteljice od strane punomoćnika advokata na ročištu za glavnu raspravu koje je održano dana 11.06.2019. godine, pripala nagrada u iznosu od 907,00 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka c) AT). Međutim, kako uspjeh tužiteljice u ovoj fazi postupka iznosi oko 65% to je sud tužiteljici na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 589,55 KM. Tužiteljici bi na ime zastupanja tužiteljice od strane punomoćnika advokata na nastavku ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 04.09.2019. godine, pripala nagrada u iznosu od 453,50 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka c) AT). Međutim, kako uspjeh tužiteljice u ovoj fazi postupka iznosi oko 65% to je sud tužiteljici na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 294,77 KM. Tužiteljici bi na ime zastupanja tužiteljice od strane punomoćnika advokata na nastavku ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 09.10.2019. godine, pripala nagrada u iznosu od 453,50 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka c) AT). Međutim, kako uspjeh tužiteljice u ovoj fazi postupka iznosi oko 62% to je sud tužiteljici na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 281,17 KM.

Tužiteljici bi na ime troškova prevoza njenog punomoćnika vlastitim automobilom , radi pristupa na 6 naprijed navedenih ročišta i nazad, shodno odredbi člana 31 st.4 AT, na relaciji Žepče-Zavidovići-Žepče, pripali troškovi u ukupnom iznosu od 127,62 KM (25,76 km računajući dolazak i odlazak x 35%x2,36 km/1 litar goriva, odnosno za jedan dolazak i odlazak 21,27 KM, a ne 42,55 KM, kako to potražuje punomoćnik tužiteljice). Međutim, kako uspjeh tužiteljice za prvih pet ročišta iznosi oko 65%, to je sud tužiteljici na ime ovih troškova dosudio ukupan iznos od 69,12 KM, te bi tužiteljici na ime troškova prevoza njenog punomoćnika na posljednje ročište za glavnu raspravu, koje je održano dana 09.10.2019.godine, pripao iznos od 21,27 KM, ali je sud tužiteljici na ime ovih troškova dosudio iznos od 13,18 KM, jer uspjeh tužiteljice u toj fazi postupka iznosi oko 62%.

Troškove prevoza punomoćnika tužiteljice na navedena ročišta, na relaciji Žepče-Zavidovići i nazad, kao i troškove odsustva iz kancelarije, radi pristupa na naprijed navedena ročišta, sud je dosudio, shodno odredbama članova 26 tačka 5 i 31 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata (Sl.Novine FBiH br.22/04 i 18/05), te najnovijoj sudskoj praksi npr. Odluka Ustavnog suda BiH broj: AP-4616/15 od 27.02.2018.godine, presuda Kantonalnog suda u Zenici broj 42 0 Rs 042088 19 Rsž od 08.10.2019.godine).

Tužiteljici bi pripali i troškovi na ime odsustva njenog punomoćnika iz Ureda za vrijeme suđenja na naprijed navedenim ročištima, shodno čl. 26 st.1 tačka 5 AT FBiH, i to kako slijedi: i to za pripremno ročište održano dana 13.11.2018.godine u iznosu od 180,00 KM (3 sata x10 bodova za svakih započelih pola sata), ali joj je po ovom osnovu dosuđen iznos od 117,00 KM, srazmjerno njenom uspjehu u ovoj fazi postupka (65%), za nastavak pripremnog ročišta održanog 05.02.2019.godine u iznosu od 150,00 KM (2,50 sati x10 bodova za svakih započelih pola sata) ali joj je po ovom osnovu dosuđen iznos od 97,50 KM srazmjerno njenom uspjehu u ovoj fazi postupka (65%), za ročište na licu mjesta koje je održano 16.04.2019.godine u iznosu od 270,00 KM, (4,5 sati x 10 bodova za svakih započelih pola sata), ali joj je po ovom osnovu dosuđen iznos od 175,50 KM , srazmjerno njenom uspjehu u ovoj fazi postupka (65%), za ročište za glavnu raspravu koje je održano 11.06.2019.godine u iznosu od 210,00 KM (3,5 sati x 10 bodova za svakih započelih pola sata), ali joj je po ovom osnovu dosuđen iznos od 136,50 KM, srazmjerno njenom uspjehu u ovoj fazi postupka (65%), za nastavak ročišta za glavnu raspravu koje je održano

04.09.2019.godine u iznosu od 360,00 KM (4 sata x 10 bodova za svakih započetih pola sata), ali joj je po ovom osnovu dosuđen iznos od 234,00 KM, srazmjerno njenom uspjehu u ovoj fazi postupka (65%), te odsustvo za vrijeme pristupa na nastavak ročišta za glavnu raspravu koje je održano 09.10.2019.godine u iznosu od 240,00 KM (4 sata x 10 bodova za svakih započetih pola sata), ali joj je po ovom osnovu dosuđen iznos od 148,80 KM, srazmjerno njenom uspjehu u ovoj fazi postupka (62%).

Tužiteljici su u cijelosti dosuđeni troškovi koje je tužiteljica imala na ime troškova vještačenja po vještacima: geodetske, građevinske, mašinske i ekonomske struke u ukupnom iznosu od 1.100,00 KM. Naime, prema dosadašnjoj sudskoj praksi, ovi troškovi se dosuđuju u stvarnom iznosu koje je tužiteljica imala, obzirom da su isti nužni bez obzira na visinu tužbenog zahtjeva koji je potraživala, pa iz tih razloga sud je ove troškove tužiteljici dosudio u punom iznosu kojeg je tužiteljica isplatila po osnovu vještačenja.

Troškovi takse na tužbu i presudu iznose po 300,00 KM, odnosno ukupno 600,00 KM. Sud je tužiteljici dosudio u cijelosti troškove sudske takse, na tužbu i presudu, jer je sudska taksa prema Zakonu o sudskim taksama ZE-DO kantona ista i za jednu i za drugu vrijednost spora. Tužiteljici su dosuđeni troškovi u iznosu od 20,00 KM na ime prevođenja saobraćajne dozvole za motocikl Honda sa holandskog jezika na srpski jezik.

Dakle, ukupni troškovi koje je sud smatrao nužnim, za vođenje ove parnice, a koje je imala tužiteljica iznose 5.793,05 KM.

Kako je tužiteljica djelimično uspjela u ovom postupku, te kako je punomoćnik tuženog, u ime tuženog, postavio zahtjev za naknadu troškova postupka, (dio tužbenog zahtjeva sa kojim tužiteljica nije uspjela, smatra se uspjehom tuženog), to je sud odlučivao i o ovom zahtjevu tuženog. Punomoćnik tuženog, u ime tuženog, potraživao je troškove na ime sastava odgovora na tužbu u iznosu od 720,00 KM, ali mu je po ovom iznosu dosuđen iznos od 252,00 KM, s obzirom da se smatra da je tuženi u ovoj fazi postupka uspio oko 35 %, za zastupanje tuženog od strane punomoćnika advokata na pripremnom ročištu održanom dana 13.11.2018.godine, istom bi pripala naknada u iznosu od 907,00 KM, ali mu je po ovom iznosu dosuđen iznos od 317,45 KM, s obzirom da se smatra da je tuženi u ovoj fazi postupka uspio oko 35 %. Tuženom bi na ime zastupanja tuženog od strane punomoćnika advokata na nastavku pripremnog ročišta održanog dana 05.02.2019. godine, pripala nagrada u iznosu od 453,50 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka b) AT). Međutim, kako uspjeh tuženog ovoj fazi postupka iznosi oko 35 %, to je sud tuženom na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 158,72 KM. Tuženom bi za zastupanje na ročištu na licu mjesta, koje je održano dana 16.04.2019.godine, pripala nagrada u iznosu od 680,20 KM, (shodno čl. 12 u vezi sa čl. 13 st. 1, tačka 4, podtačka a) AT). Međutim, kako uspjeh tuženog u ovoj fazi postupka iznosi oko 35 %, to je sud tuženom na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 238,07 KM. Tuženom bi na ime zastupanja tuženog od strane punomoćnika advokata na ročištu za glavnu raspravu koje je održano dana 11.06.2019. godine, pripala nagrada u iznosu od 907,00 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka c) AT). Međutim, kako uspjeh tuženog u ovoj fazi postupka iznosi oko 35% to je sud tuženom na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 317,45 KM. Tuženom bi na ime zastupanja tuženog od strane punomoćnika advokata na nastavku ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 04.09.2019. godine, pripala nagrada u iznosu od 453,50 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka c) AT). Međutim, kako uspjeh tuženog u ovoj fazi postupka iznosi oko 35% to je sud tuženom na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 158,72 KM. Tuženom bi na ime zastupanja tuženog od strane punomoćnika advokata na nastavku ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 09.10.2019. godine, pripala nagrada u iznosu od 453,50 KM (

član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka c) AT). Međutim, kako uspjeh tuženog u ovoj fazi postupka iznosi oko 38% to je sud tuženom na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 172,33 KM.

Tuženom bi na ime sastava protutužbe pripala nagrada u iznosu od 240,00 KM, ali kako njegov uspjeh po protutužbi iznosi oko 66% (prvobitna vrijednost spora navedena u protutužbi bila je 2.352,50 KM, a konačno opredijeljenim tužbenim zahtjevom smanjena je na iznos od 1.575,00 KM), to mu je sud za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 158,40 KM.

Na sve dosuđene naknade sud je tuženom dosudio i troškove PDV-a , od 17%, što nominalno iskazano u novcu iznosi ukupno 301,43 KM. Tuženom su u cijelosti dosuđeni troškovi koje je imao na ime troškova vještačenja po vještaku mašinske struke u iznosu od 150,00 KM. Naime, prema dosadašnjoj sudskoj praksi, ovi troškovi se dosuđuju u stvarnom iznosu koje je tuženi imao, obzirom da su isti nužni bez obzira na visinu protutužbenog zahtjeva koji je potraživao, pa iz tih razloga sud je ove troškove tuženom dosudio u punom iznosu kojeg je tuženi isplatio po osnovu ovog vještačenja.

Troškovi takse na protutužbu i presudu iznose po 80,00 KM, odnosno ukupno 160,00 KM. Sud je tuženom dosudio u cijelosti troškove sudske takse, na protutužbu i presudu, jer je sudska taksa prema Zakonu o sudskim taksama ZE-DO kantona ista i za jednu i za drugu vrijednost spora.

Sud je utvrdio da tuženom, srazmjerno dijelu tužbenog zahtjeva sa kojim tužiteljica nije uspjela, te srazmjerno njegovom uspjehu po protutužbi, pripadaju ukupni troškovi u iznosu od 2.384,57 KM.

Kako je sud utvrdio da ukupni parnični troškovi tužiteljice iznose 5.793,05 KM , a ukupni parnični troškovi tuženog iznose 2.384,57 KM, to je sud izvršio procesni preboj navedenih parničnih troškova stranaka , te je utvrdio da je tuženi dužan tužiteljici na ime troškova parničnog postupka isplatiti iznos od 3.408,50 KM. Procesni preboj parničnih troškova sud je izvršio u skladu sa najnovijom sudskom praksom iz ove oblasti, npr. presuda Vrhovnog suda FBiH broj 58 0 P 001039 11 Rev od 26.07.2012.godine.

Preostali dio troškova koje je potraživala tužiteljica i tuženi, iznad dosuđenih iznosa, sud je odbio , kao previsoko postavljen.

S u d i j a
Polić Zineta

POUKA: Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 30 dana, Kantonalnom sudu Zenica, putem ovog suda, s tim da žalbeni rok, u odnosu na tužiteljicu počinje teći od dana prijema ove presude, a u odnosu na tuženog od prvog narednog dana nakon donošenja ove presude. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka.